Director de onoare:
N. CARANDINO

Redacția și Administrația
Bd. Republicii nr. 34
București, Sector 2,
Tel. 15 03 39

Dreptatea

ORGAN AL PARTIDULUI NAȚIONAL ȚĂRĂNESC
creștin și democrat

ANUL XXII
(Seria IV-a) nr. 4
JOI
8 februarie 1990
COTIDIAN DE SEARĂ
4 pagini — 50 de bani

IULIU MANIU

II

După Unire, Maniu s-a străduit să-și formeze un partid „regnicolar" care să lupte pentru libertate și pentru democrație.

Descălecarea lui la București a fost anevoioasă. Nu i-a fost ușor să croiască din fărîmiturile Federației, un mare partid. I s-au alăturat partizanii lui Take Ionescu. Aportul masiv l-au adus țărăniștii din vechiul regat și din Basarabia. În scurtă vreme a prins temei și în opinie, Partidul Național Țărănesc, partid pe care în 1928 Maniu l-a dus la victorie. Drumul n-a fost ușor, fiindcă la fiece pas erau semănate piedici și capcane. Tentația puterii și descurajarea unei lungi opoziții au provocat trădări și desprinderi dintre care unele dureroase. Poetul național Octavian Goga a spart cel dintîi unitatea. Dar el a fost urmat de Lupaș, de Vasile Goldiș, de Octav Tăslăuanu și de alții. Masele electorale nu se lăsau însă amăgite. Se obișnuiseră să înțeleagă, dincolo de pozele de circumstanță, interesele pe care le aveau diversioniștii și transfugii.

Prima guvernare național-țărănistă de mai puțin de doi ani, nu a dat prea bune rezultate. În experiența administrativă, boicotul trusturilor liberale, campaniile de presă dezlănțuite, sabotajul regenței, precum și unele ezitări regaliste, au determinat plecarea de la putere. Mirajul lui Carol al II-lea devenea irezistibil. Carol dăduse toate asigurările, inclusiv pe aceea de a se despărți de favorita Elena Lupescu, de a-și relua viața familială, de a domni ca un rege constituțional. Aceste promisiuni au fost călcate.

În aceste condiții, Iuliu Maniu a trecut în opoziție. I-au urmat: un guvern Mironescu, apoi unul Vaida Voevod care s-au pus la dispoziția regelui. Carol a început o domnie care urma să treacă prin toate fazele abuzului și dezmățului moral. Prieten cu marii magnați ai monopolurilor industriale, amator de viață ușoară, regele a fărîmițat partidele, a suspendat libertățile publice, a dizolvat parlamentul și a dat statului o structură totalitaristă. În tot acest răstimp de opt ani de zile Iuliu Maniu a trebuit să lupte pe de o parte cu colaboraționiștii din propriul său partid, pe de altă parte cu camarila regală.

Asasinarea lui Duca a ușurat ascensiunea lui Gh. Tătărăscu la șefia partidului liberal care putea trece astfel sub directa vasalitate regală. Aceeași operație de captare a personalităților de frunte și de fărîmițare a partidelor a dus la succesive defecțiuni sau singularizări în chiar partidul național țărănesc. Sub influența curentului fascist din Europa pînă și Alex. Vaida Voevod s-a despărțit de Iuliu Maniu.

Dar șeful partidului național retras la Bădăcin, iar în jurul acestei retrageri, întrerupte din cînd în cînd de răsunătoare discursuri și de vehemente atacuri împotriva favoritei omnipotente Elena Lupescu, s-a creat o adevărată legendă. Iuliu Maniu știa din istorie că absolutismele se prăbușesc prin abuzurile favoriților, abuzuri care pentru a pătrunde în conștiința maselor se cuvin personalizate.

Au venit alegerile din 1937.

Partidul Național Țărănesc s-a prezentat la urne, trebuind să înfrunte partidul liberal, dar și absolutismul monarhiei și fascismul reprezentat de Goga—Cuza și de mișcarea legionară.

Iuliu Maniu a încheiat un pact de neagresiune electorală cu opoziția, care a determinat căderea în alegeri a guvernului Tătărăscu. Regele încolțit nu mai avea altă salvare decît dictatura.

Frontul Renașterii Naționale a dat statului pentru doi ani o structură totalitară. O seamă de fruntași (Armand Călinescu, Mihail Ralea, Mihail Ghelmegeanu) s-au pus la dispoziția dictaturii regale. Dictatura regală s-a prăbușit în urma unui set de greșeli interne și externe, greșeli care au contat mai mult decît crimele pe care le-a comis. Regele a încercat variate formule de represiune împotriva populației care îl detesta: Miron Patriarhul, Armand Călinescu, Generalul Argeșeanu, Tătărăscu, Argentoianu și pînă la urmă generalul Antonescu s-au succedat pînă în pragul războiului antisovietic.

Mareșalul Antonescu obedient față de Hitler în ceea ce privește acțiunea militară pe frontul de est, ba uneori luînd chiar el unele neobosite inițiative, a păstrat în politica internă o linie oarecum moderată. Lagărele, închisorile și regimurile speciale aplicate evreilor n-au fost excesive. Maniu în tot timpul războiului a înaintat memorii, în care a cerut imediata ieșire dintr-o luptă străină de idealurile și de interesele poporului român. A luat singur atitudine publică împotriva „războiului sfînt" cu toate riscurile presupuse de acest gest. A inițiat și realizat, sub aspect politic și diplomatic, lovitura de stat de la 23 August 1944. Iuliu Maniu a fost girantul efectiv al acțiunii, atît față de aliați cît și față de națiune. Aliații nu și-au respectat angajamentele. În ciuda vinovatelor „omisiuni" și „concesiuni" de la Moscova și de la Ialta, Maniu s-a situat pe o poziție națională fermă, avînd alături de el întreg poporul român.

Odată cu ocuparea țării de către armata sovietică, începe cel mai glorios capitol al activității publice a lui Maniu. Dacă pînă la Unire el a fost exponentul Ardealului de o mie de ani umilit, dacă pînă la 23 August a condus bătălia democrației naționale, fiind adevăratul continuator al ideologiei pașoptiste de la Bărnuțiu la Bălcescu, după lovitura de stat din 1944 și în noua situație politică, Iuliu Maniu a devenit simbolul rezistenței naționale, conducătorul ei necontestat. Nu vrem să diminuăm meritele Partidului Liberal și Social Democrat sau al luptătorilor neîncadrați, dar nimeni ca Iuliu Maniu pus în alternativa de a fi președinte de Consiliu al sclaviei românești sau de a muri în închisoare, nimeni n-ar fi acceptat cu mai multă seninătate, cu mai multă hotărîre, cu mai mult eroism, jertfa de sine.

După 23 August, dacă vechile partide și orientări au subzistat, organizații noi au țîșnit din pămînt de-a lungul și de-a latul țării. Însă ori și ce român, înainte de a fi partizan, era atunci *manist*.

În timp ce partidele zise „naționaliste" făceau discret sau indiscret jocul dușmanului, partidul național țărănesc deși mereu micșorat, și-a urmat cu fidelitate șeful. Nu e cazul să stabilim bilanțuri și grade de participări. Viitorul nu va pregeta să țină seama de momentul în care peste morminte s-a pecetluit o mare și sfîntă uniune națională.

Ferm pe poziția drepturilor românești, Iuliu Maniu a refuzat de la 23 August 1944 pînă la 11 noiembrie 1947 orice compromis.

A murit în temniță, în vîrstă de 80 de ani, după șase ani de neomenesc tratament. Iuliu Maniu a murit drept, așa cum trăise, el, cel dintîi Român care, conștient de tăria unui popor de 20 de milioane, a îndrăznit să nesocotească înțelepciunea resemnată din testamentul lui Ștefan cel Mare pentru a deschide viitorului un drum de nouă demnitate.

de N. Carandino

Politica în stradă sau demonstrația ca formă de exprimare a opiniilor fără cenzură. „Nu vrem neocomunism !"

OBIECTE CAPCANĂ

Corespondentul agenției Rompres la Timișoara a fost înștiințat de către un membru al Consiliului județean provizoriu de uniune națională Timiș că pe străzile orașului au fost găsite diverse obiecte, atractive la prima vedere, dar cu consecințe neprevăzute. Un tub de spray, bunăoară, găsit de un copil, avea un conținut nociv, soldat cu pierderea temporară a vederii, iar un stilou conținea, în loc de cerneală, acid sulfuric, provocînd găsitorului arsuri grave. Organul județean de poliție Timiș adresează un apel părinților și copiilor să nu se atingă de asemenea obiecte-capcană, ci să anunțe, cît mai repede posibil, primul post de poliție. (Rompres).

PE BUNĂ DREPTATE!

Țăranii din comunele Cireșu, Jugureanu, Ulmu și Batogu din județul Brăila au hotărît să-și retragă terenurile și viile înglobate în cadrul Asociației Intercooperatiste Horticole Cireșu. O acțiune asemănătoare a avut loc și la Asociația Economică Intercooperatistă Horticolă Grădiștea, din care s-au retras membrii Cooperativelor agricole de producție Grădiștea, Șutești, Racovița și Rimnicelu.

VIZITĂ

O delegație a Partidului Național Țărănesc — Creștin și Democrat, condusă de poetul Ioan Alexandru, vicepreședintele partidului, a plecat, miercuri dimineață, la Bruxelles, pentru a participa la lucrările Congresului Internaționalei Creștin Democrate.

Această reuniune, ce-și desfășoară lucrările din trei în trei ani și la care participă 50 de delegații ale partidelor creștine din tot atîtea țări, va dezbate modalități de cooperare a acestor formațiuni politice pentru dezvoltarea prieteniei, promovarea democrației și apărarea păcii.

Către redacția ziarului DREPTATEA

Subsemnata ALBOTA V., salariată la întreprinderea de prefabricate Progresul, activez în cadrele Partidului Național Țărănesc — creștin și democrat — din anul 1989. Deoarece am refuzat să ader la U.T.C. și P.C.R. am fost persecutată, retrogradată și anchetată de Securitate. În zilele de 21—22 decembrie 1989 am fost pe baricade și am pătruns printre primii cu un grup de tineri în sediul comitetului central al partidului.

Actuala conducere a fabricii Progresul — care este aceeași din timpul tiraniei, mi-a oprit din salariu plata pe 5 zile din perioada amintită, sub motivul că am părăsit locul de muncă, spunîndu-ne, atît mie cît și altor tineri care deasemenea au lipsit, să ne căutăm alt loc de muncă.

Noi tinerii sîntem persecutați în continuare, iar fosta conducere își bate joc de situația noastră.

Vă rugăm a fi difuzată prin mijloacele dumneavoastră.

N.R. Domnule fost și (din păcate) actual director de la I.P. Progresul, nu-i persecutați pe tinerii care au făcut revoluția!

Dacă este cazul, tot ei vor duce revoluția pînă la capăt!

RECEPȚIONAȚI ?!

Aveți dreptul la replică.

REVENIM

Revenim la lumină în viața politică românească după o lungă perioadă de ilegalitate de peste patru decenii, perioadă în care poporul și țara au suportat monopolul totalitar exercitat de partidul comunist în toate sferele societății: economie, politică, școală, cultură și chiar în biserică.

Revenim într-o societate profund traumatizată atît în substanța ei morală, cît și în memoria ei. În nici un alt domeniu nu s-au depus atîtea eforturi ca în acela în care s-a urmărit cu înverșunare anihilarea tuturor criteriilor de valoare și înlocuirea lor cu altele, străine sufletului și tradițiilor noastre.

Folosind un aparat bine conceput, structurat și orientat, regimul comunist și-a propus ca unul din obiectivele sale de căpătîi o operație de „inginerie psihică" avînd ca scop ștergerea memoriei individuale ca și a celei colective a poporului.

Acțiunea începută în primii ani după preluarea puterii a fost ulterior mult dezvoltată și perfecționată printr-un întreg aparat de academii, institute, facultăți, școli, care după ce au închis accesul către toate sursele autentice de cunoaștere a trecutului istoric, au editat cărți, cursuri universitare, manuale, reviste, publicații, toate puse în slujba unui orwellian „Minister al Adevărului".

Din acest deformat și deformant aparat de propagandă pornea către publicul larg și în primul rînd către tineret adevărul oficial, singurul cu drept de acces în societate, orice altă sursă de informare, orice alt punct de vedere, orice altă interpretare devenind subversive pînă la a cădea sub incidența unor severe pedepse penale.

În aceste condiții revenim astăzi în fața unui tineret care, cu puținele excepții unde o informare în familie a suplinit lacunele școlii, nu cunoaște despre trecutul acestei țări decît ceea ce istoricii oficiali au permis să fie dezvăluit. Iar ce a fost publicat ca istorie contemporană a României a fost cel mult o prezentare deformată și encomiastică a diverselor avataruri ale Partidului Comunist Român.

De aceea nu ne mirăm și zîmbim cu înțelegere dar și cu tristețe cînd auzim unele întrebări în care candoarea tinereții se împletește cu sinceritatea nedumeririi.

Astfel după apariția cîtorva dintre conducătorii P.N.T. c.d. pe ecranele de televiziune s-au formulat întrebări de genul: „ce-or mai fi vrînd și bătrînii ăștia? În loc să-și vadă de treburile lor mai vin astăzi și cu pretenții; dar pînă acum unde au fost?, ce-au făcut pe cînd noi făceam revoluția?".

Inițial s-a apreciat că nu este cel mai oportun lucru de a se dezvălui public acum tot cortegiul de suferințe și de jertfe în lupta de peste patru decenii împotriva comunismului. Într-o perioadă ca cea prin care trecem, cînd patimile se dezlănțuie nestăvilite iar setea de cucerire și păstrare cu orice preț a puterii fac ca ura și resentimentele vechi să iasă neîngrădite la suprafață, era poate mai necesar, măcar pentru un timp, să încercăm a pune trecutul între paranteze și să ne străduim să privim mai mult către viitor.

Pentru cei mai mulți din aceia care au traversat lunga perioadă a opresiunii și s-au supraviețuit, e greu și mai ales dureros de a lăsa să le fie răscolite amintirile și aduse din nou la lumină fapte și întîmplări din trecut. Și aceasta nu pentru că ar avea ceva de ascuns sau de care să le fie rușine, ba dimpotrivă, ci dintr-un sentiment de pudoare și din dorința de a nu permite unor curiozități profanatoare să scruteze intimități de gînd și sentimente păstrate în profunzimea sufletelor lor.

Din păcate însă, drept răspuns la moderația și decența inițial arătate, impostura comunistă drapată în faldurile unei rebotezate democratizări, nu a întîrziat să-și desfășoare vechiul și îndelung verificatul arsenal al minciunii, calomniei și urii, împroșcînd cu noroi și otravă pe toți cei pe care îi consideră ca reprezentînd un pericol pentru

NICOLAE IONESCU GALBENI

(Continuare în pagina a 3-a)

Ieșirea din contrapunct

Încet se ridică vălul de pe chipuri. Sufletele trec prin sfînta purificare. Răul se duce de unde a venit, din neant. Auzul nu mai bubuie în larma uralelor și aplauzelor nesfîrșite. Trupul nu se mai încovoaie în fața mai marilor ori mai micilor. Pasul nu mai bate în marșul umilințelor. Azi asudăm în rîvna unui crez purificator prin sînge. Cuvîntul liber. Reconcilierea e consens dar nu identitate. Contracararea haosului ordine de zi. Ne adunăm puterile mănunchi pentru refacerea echilibrului. Întîia mare nevoie după fărîmarea Ființei și clădirea spiritului. Prin recalibrarea lui. Ne izbim încă de răul bine făcut. Chitit tiranic, meșteșugit. Noaptea rușinii a trecut. Ne dăm ocol pentru a ne regăsi. Cu trupul și sufletul sfîșiate nu pentru prima oară. Dar pentru ultima oară!

Am trăit deceniile dilatat, am străbătut intervalul clivajului uriaș. Fragmentul de crepuscul binecunoscut. Durata unui destin ce ne-a azvîrlit de pe orbită, plasîndu-ne pe-o nedorită orbită. Am revenit la noi după ce am bîjbîit în altă parte. Adăpostiți printre străinii ce nu ne-au arătat spinii. Mîna întinsă ne-au cuprins-o cu amîndouă. Acum sîntem iar la noi acasă. Cu privirea în sus, cu mîinile împreunate. Despovărați de zgură și de umblătură. Uitînd vremea neomenească, privirile fără oglindire, pupilele fără privire. Forța deformatoare a memoriei. Am uitat și nopțile de tuci și de venin. Precum zilele de huilă. Orele rănite, vorbele obosite, adjectivele îmbătrînite, urechile asurzite. Bascularea ființei între da și nu. Între fuga înapoi și goana înainte. Goană devenită prigoană. Ce vedem? parcuri devenite cimitire, răscruci de drum ajunse altar și rug. Familii oropsite, comori prăduite. Peste tot lumînări fumegînde. Tineri îmbătrîniți contratimp, copii maturizați peste noapte. Mame fără copii, prunci fără mame. Și neîncrederea viscerală, aproape testamentară. Indignările? De prisos. Exersăm în continuare proba de foc, proba de apă, proba de fier. Cenușa orelor ordate. Ceasurile printre vii, orele printre morți. Cruzimile terorii de neînchipuit. Speranțele calcinate. Orizonturile înșelate, iarna ce în fiecare an mai jos ne coboară dar nu ne doboară. Înlăturăm foamea repetitivă. Ajunul zilelor nesărbători, flămînzi, ne căutăm drumul către cele...

Strada ne-a purificat aidoma jertfelor de descălecat.

Nimic nu mai seamănă cu nimic. Nimic să nu mai amintească de nimic. De urîtul fluviu nămol ce ne-a oprit ieșirea înspre ziuă. Va fi nevoie să ne examinăm în profunzime. Fără să ne presărăm cenușă pe cap, fără să ne izbim cu pumnii în piept, fără să ne sfîșiem hainele, fără să ne biciuim în public. Investigînd în deșert răni care nu dor, învîrtoșînd plăgi care nu sînt. Suferințe aparente. Dar să lăsăm asta...

Să căutăm cîrma unui drum mai ales. Retrăind lucrurile de taină. Adulmecînd smeriți la ca-

PETRU JUCU

(Continuare în pagina a 3-a)

IAR A VENIT

Închis în trecutul meu
Sorb ultima picătură
Din licoarea tinereții mele...
Cineva bate
La fereastra viitorului meu.
Să-i deschid
Sau să-l las să se zgribulească
În frigul amintirilor mele ?
Ce pîlcuri, pîlcuri în zboruri
Neastîmpărate
Rătăcesc prin sufletul meu
Să-i deschid ? Să-i dau drumul ?
Te cunosc prea bine
Doar numai eu știu cît rău
Mi-a făcut... De nimic parte nu am avut
Tristețea și surghiunul
Inima-mi pustiită și veninul
Cine mi le-a adus ?
Decît el, DESTINUL ;
Cînd a venit de atîtea ori
Și-a bătut la fereastra viitorului meu...

NOR

Cum a fost posibil?

În istoria tuturor timpurilor și a tuturor popoarelor, e greu de găsit un caz asemănător: de tiranie din partea unor conducători și de o așa gravă suferință a unui popor. Dacă s-ar fi făcut o statistică, s-ar fi înregistrat milioane de blesteme de condamnare și tot atîtea rugăciuni de salvare. Ura împotriva asupritorilor s-a intensificat pînă la disperare, generînd și susținînd dramatica concluzie: „Dumnezeu ne-a uitat", ceea ce explică și frecventa adorare de acum: „Dumnezeu ne-a scăpat!"

Este admirabilă și mîngîietoare această mărturisire de credință, dar, în același timp, devine dăunătoare, fiindcă prin analogie, ea sugerează și permite un alt gînd de proslăvire, spunîndu-se: „Așa a vrut Dumnezeu să fie". Trecînd prin filiera rațiunii această idee, ea este teoretic o falsă judecată istorică, întrucît elimină descoperirea tuturor factorilor determinanți obiectivi, iar practic, devine *postulatul acoperirii și al trecerii cu vederea a întregii criminalități ce a dominat ultimele decenii.*

Dacă la întrebarea: „Cum a fost posibil" se răspunde cu: „Așa a vrut Dumnezeu", atunci dracii cei mai întunecați apar drept îngerii cei mai luminoși, poate chiar emisarii lui Dumnezeu spre ispășirea păcatelor noastre.

Acest răspuns, prin care se atribuie totul Divinului, constituie temeiul salvator al ateilor și al tuturor celor ce-au susținut regimul generalizat de oprimare și reprimare a miilor de victime nevinovate. Ne-am trezi astfel în fața unei, curioase și absurde stări de fapt, respectiv, că: *Nu există vinovați,* de toate cele ce-au fost.

Aceasta este, din nefericire situația la care asistăm, care denotă: o *totală lipsă de responsabilitate,* a tuturor celor ce-au patronat și-au susținut trecutul regim. Foștii mari demnitari ai acestui regim, vorbesc de trecut, ca și cum nu le-ar aparține.

Să fim bine înțeleși. Nu semnalăm ca îndemn spre condamnare și pedepsire a celor vinovați, ci spre a releva *grava eroare, aceea că: Tratînd cu ușurință și cu lipsă de responsabilitate trecutul istoric, nu învățăm nimic de la istorie.* Drept consecință, repetăm cu ușurință absurditățile trecutului și, în același timp, condamnăm la inutilitate și gratuitate toate scrierile istorice și întreg învățămîntul istoric.

Deci, un răspuns obiectiv la întrebarea: Cum a fost posibil tot ce-a fost, implică îndeosebi și primordial descoperirea și determinarea vinovățiilor și în subsidiar a vinovaților.

De recunoscut că asistăm la mărturisiri publice ale unor vinovății. Este un fapt îmbucurător și ar putea fi și promițător, dacă el ar fi realmente sincer și ar constitui o *renaștere morală* a celor în cauză. Cum în unele situații, este de necrezut trecerea *de la o viață dezonorabilă la una cinstită,* cei în cauză ar trebui să înțeleagă imperativul retragerii din ierarhia, fie ea laică sau bisericească, spre a evita descoperirea publică a unor grave devieri și a permite promovarea cuvenită a forțelor noi și cu credit moral.

VICTOR ISAC

GENTLEMANI și gentlemani

Sergiu Celibidache a plecat din țară ca simplu cetățean. Surprins de război, a rămas în străinătate și a ajuns repede o mare personalitate și o mare stea. Și fiindcă era prea român în cuget și-n simțiri, s-a reintors de cîteva ori, în anii 70, stîrnind admirație și copleșind publicul meloman cu măiestria sa inegalabilă. Ultima oară nu a fost primit în țară unde intenționa să susțină gratuit un curs de dirijat, deoarece ar fi putut obnubila „prestigioasa" mascaradă a Cîntării României. Și tot ultima oară, printre alte mojicii comise față de marele Maestru de către slujbașii îndobitociți ai culturii române, i s-a refuzat generoasa ofertă de a dota orchestra filarmonicii cu instrumente superioare, noi și pe proprii săi bani, cerîndu-i-se însă (colosală obrăznicie!) să-și dea valuta — pentru filarmonica noastră — pe instrumente de Reghin.

De curînd a mai poposit un alt gentlemen în patria noastră, domnul Ion Rațiu, care era plecat din țară tot de 50 de ani, care este președintele tuturor românilor din afara granițelor noastre, și care a oferit țării o stație națională de radio, una de televiziune și o tipografie. Condiția pusă era de a funcționa toate acestea cu un real regim de independență și totodată să facă propagandă politică fără discriminare, în mod egal, pentru toate partidele. Și iată care a fost soluția CFSN-ului, răspunsul dlui Ion Iliescu: să-și dea domnul Rațiu fondurile pentru a dota televiziunea, radioul și tipografia deja existentă.

Adică omul venise să facă ceva (și nu puțin) pentru popor, pentru democrația și libertatea noastră, iar feseneul e-n stare să-și însușească oferta și fondurile sale, deturnîndu-le înspre niște obiective (instituții) pe care le domină el și care-i fac toată reclama!, iar acest fapt, sub pretextul și cu vorba vechiului dictator: numai și numai „în slujba poporului" și spre „binele" său.

Obrăznicia și ofensa nu ni se par mai puțin mici și mai puțin ceaușiste ca aceea suportate de Sergiu Celibidache. Adică, cum poate confunda „cineva" un gentlemen cu un prost și cum își poate permite „cineva" să-și refuze prietenul, să-i răstoarne intenția și — în felul acesta să-l jignească? Este exact la fel cum ai refuza ajutoarele alimentare (gest propriu lui Ceaușescu, care returna toate vagoanele cu alimente ce veneau gratuit înspre noi în ultimii ani) pe motiv că nu-s made in România.

Ceea ce i s-a întîmplat d-lui Rațiu, acestui rafinat, acestui mare artist al felului de a fi, este revoltător. Și este păcat că provizoriul CFSN, al cărui mandat de conducere se sfîrșește doar peste cîteva zile, s-a putut să evite încă o gafă, încă o rușine.

Marele muzician, despre care am amintit la început, a înghițit, a iertat și a uitat măgăriile de-acum aproape 15 ani. Între 13 și 18 februarie va fi aici și va concerta pe scena Ateneului și la Timișoara.

Se pare însă că domnul Rațiu trebuie să aștepte următoarea revoluție.

MARIN MARIAN BĂLAȘA

CITIȚI „DREPTATEA", ORGAN DE LUPTĂ ÎMPOTRIVA COMUNISMULUI!

www.corneliucoposu.ro

www.corneliu-coposu.ro

COLECTIVIZAREA AGRARĂ

Jertfele revoluției resimțite din greu de poporul nostru în mărețe Decembrie al acestui secol, ne-au apropiat foarte mult de idealul de libertate la care n-am renunțat nici o clipă să sperăm în cursul celor 45 ani de diabolică asuprire comunistă. Ne-am întrebat cu toții plini de amărăciune și de revoltă, cum am acceptat picătură cu picătură, otrava administrată persistent de un regim, infim ca număr — circa 1 000 de comuniști existenți înainte de 23 August — și derizoriu ca valoare morală și socială — mercenari — care ne-au încătușat ca indivizi și națiune, pînă la sufocare ?

Se pare că buna credință și îngăduința, proprii neamului nostru, au contribuit în mare măsură la acest dezastru politic. O parte din cărturarii noștri care studiau prin apus, au citit fără îndoială cărți despre doctrinele socialiste și comuniste și în teorie, nu au exclus unele perspective sociale ispititoare. Dar foarte puțini au studiat comunismul aplicat în țara vecină care sub stăpînirea tiranică a singerosului Stalin, devenise un vast cimitir, în care își găsiseră liniștea veșnică milioane de cetățeni pașnici, a căror singură vină a fost că au dorit un regim social — chiar comunist — dar cu un fond mai uman.

O rafală de crivăț violent ne-a adus în țară suflul înghețat al unor dogme ucigătoare, care au perturbat distrugător valorile morale, ce caracterizau sufletul neamului nostru și rînduielile statornicite de veacuri. „Lupta de clasă, dușmanii poporului" — inexistenți în fapt, ci numai în rapoartele de partid —, au învrăjbit și pervertit oamenii ; a apărut delațiunea, reaua credință și crima socială. Da, crima. **Să nu se uite** cîți țărani au fost tîrîți în închisori fiindcă nu dădeau cotele barbar fixate de activiștii locali ; și cîți locuitori ai țării au murit la Canalul Dunărea — Marea Neagră, leagănul morții, plănuit de Stalin și Gh. Gheorghiu-Dej.

Colectivizarea forțată a proprietăților țărănești a jucat rolul ei în **marea crimă** împotriva poporului nostru, la care multe organe de miliție și securitate au dat un concurs de neînțeles și inuman. Ideologia concepută de Marx, ca o adeziune liberă a țăranilor la o gospodărie în colectiv, a fost transformată de Stalin în dogmă, căreia i-au căzut ca jertfă peste 10 milioane de țărani sovietici, închiși, deportați în Siberia sau uciși.

Legitimitate politică și juridică

După 23 August, conducătorul partidului comunist Gh. Gheorghiu-Dej, a căutat să aplice slugarnic această dogmă în țara noastră, ignorînd total liberul consimțămînt al țăranilor. Că este așa, a mărturisit-o la televizor însăși fostul președinte al consiliului de miniștri din acea vreme — Ion Gheorghe Maurer. „Eu m-am împotrivit la colectivizarea forțată, dar Dej s-a opus ; ce ar zice tov. Stalin dacă noi întîrziem cu colectivizarea ? Ce s-ar întîmpla cu mine în situația aceasta ? a zis Dej în limbajul și logica sa comunistă.

„În situația aceasta a trebuit să tac și să renunț" a răspuns revoluționarul de ocazie și inteligența comitetului central al partidului comunist român, de la care poporul român aștepta măsuri înțelepte și hotărîte.

În acest context se pune întrebarea : care este legitimitatea gospodăriilor colective și de stat ? Care este suportul, temeiul juridic al înființării lor, de vreme ce terenurile erau ale țăranilor, primite prin împroprietăririle făcute de Cuza Vodă sau după războaiele de independență și întregirea patriei în care aceștia au luptat ? Menționăm că proprietatea țărănească era garantată de constituție și consfințită moral de faptul că pămînturile țării au fost trudite milenii de ei, de țărani.

Nu a existat nici un temei legal, nici unul. Numărul mare de suferințe ale țăranilor ocazionat de colectivizarea forțată, arată cu prisosință rezistența lor la măsura nedreaptă de a li se expropria pămîntul, care era sufletul, viața lor.

Acum, cînd victoria a fost în sfîrșit cîștigată, considerăm ca o măsură dreaptă ÎMPROPRIETĂRIREA țăranilor, în concordanță cu posibilitățile reale de muncă. Restul terenurilor rămase disponibile să se organizeze în ferme de stat, iar recoltele obținute să constituie fondul de cereale la dispoziția nevoilor economiei naționale.

Partidul Național Țărănesc Creștin și Democrat va lupta pentru rezolvarea acestor deziderate și este convins că astfel țara va avea mai multă pîine și produse alimentare.

Să-i ajutăm pe țărani cu mașini agricole ieftine și bune, pentru ca munca lor să fie mai ușoară și viața mai plăcută.

Așa să ne ajute Dumnezeu !

P.M. VLĂDĂIANU

REORGANIZAREA P.N.Ț.-C.D. în județul Hunedoara

După primele zile ale acțiunilor revoluționare, veteranii partidului au avut discuții, angajîndu-se la reorganizarea și cooptarea de noi membri.

La Deva, capitala județului, în ziua de 27 decembrie s-au întrunit membrii încă în viață ai delegației permanente a P.N.T. — C.D., Dr. Iosif Roman, Dr. Cornel Bănățan, Ioan Racolțea, avocat, Ioan Savu, economist, și Prof. Victor Isac să preia, provizoriu, președinția organizației județene.

În zilele următoare, activitatea de organizare și înscriere de noi membri s-a intensificat. Pentru organizația județeană, avocatul Aron Todoran a preluat funcția de secretar, calitate în care a reușit amenajarea unui sediu. În marele municipiu Hunedoara, președinția revine avocatului Romulus Silvășan, avînd ca secretar pe Val. Buta, contabil, veteran al P.N.Ț.—C.D. și al celui de-al doilea război mondial. Pe cale de organizare se află comitetul orașului Hațeg și al centrului minier Teliuc.

Pentru orașul Orăștie, și-au anunțat adeziunea Poza Nelu și Tuță Ioan, așteptînd pentru conducere pe ing. Mircea Vlad, înstrăinat în anii vitregi.

Reporter VICTOR ISAC

Ministerul Sănătății „colaborează"

PRIMUL CONGRES AL SINDICATULUI INDEPENDENT AL MEDICILOR (SIM)

Duminică, 4 februarie 1990 — Facultatea de Medicină Generală București — Amfiteatrul Mare — peste 400 medici participă la deschiderea lucrărilor Congresului.

Platforma-program prevede revendicările medicilor vizînd modificarea legislației sanitare actuale, restructurarea activității sanitare. Sindicatul numără deja peste 20 000 membri medici de medicină generală, pediatri, stomatologi, stagiari, specialiști.

Se cere creșterea competenței și exigenței în recrutarea și promovarea medicilor, statuarea concursurilor de **tip test** ca unic sistem de departajare, racordarea la circuitul internațional de profil, repunerea în drepturi a medicinei românești pe plan mondial. Sînt formulate 11 proiecte naționale de sănătate pe care S.I.M. dorește să le urmeze : anti SIDA, pentru studiul efectelor fenomenelor Cernobîl, pentru redresarea biologică a populației, pentru studii oncologice, pentru ajutorarea handicapaților, pentru elaborarea Cartei Drepturilor Copilului, pentru protecția muncii la toate categoriile profesionale, pentru asistența și drepturile bătrînilor, programe de educație sanitară, de cercetare și studii ale morbidității, studii ecologice complexe.

Iau cuvîntul reprezentanții județeni, subliniind situațiile specifice locale. Astfel, în multe județe, activitatea sindicatului este obstrucționată de către direcțiile sanitare. Sub aripa F.S.N., conducerea respectivelor direcții sanitare a efectuat doar o simplă „rotare a cadrelor", așa cum era obișnuită, negînd personalitatea juridică a S.I.M., trecînd la represalii. Astfel, în aceste județe-problemă direcțiile sanitare au organizat „sindicate locale" pe fosta structură a U.G.S.R. De mirare că sindicatul „Sănătatea", pendinte U.G.S.R. și umbră fidelă a P.C.R., există și se cramponează de o iluzorie putere. Liderul acestui sindicat „tovarășa" Aneta Ciocan dovedește aceeași energie de altădată, organizînd raiduri și campanii electorale prin diverse direcții sanitare. Tov. Ciocan promite fonduri de milioane (ați citit bine) chiar dacă vă înțelegem consternarea), apleacă amabilă urechea la „nevoile" salariaților, uzează de prezența distinsă și convingătoare a domniei-sale, pentru a-și sluji idealul de supraviețuire și campania electorală. Din banii cui ? De fapt unde sînt fondurile fostului sindicat „Sănătatea" ? Ministerul nu știe nimic (găsitorului bună recompensă !) De altfel la sediul Ministerului Sănătății acest sindicat mai posedă încă o încăpere și elaborează o „contra-platformă" (pe cînd o contra-manifestație ?). În altă ordine de idei, mulți dintre medicii specializați după 1980 prin atestare pe post, recrutări și... altele nu au aderat la S.I.M. Nu știm ce denotă aceasta.

Prin obstacolele ridicate S.I.M.-ului apare și un out-sider, insolitul sindicat (paralel) de la Tulcea. Un fel de sindicat al specialiștilor din județ și generaliștilor impresionabili, susținînd astfel faimoasa politică de descentralizare. Aceasta generează medici cu apartenență dublă, dar care reușesc să evite astfel fricțiunile locale.

Au fost medici care au comunicat congresului că în exercitarea atribuțiilor lor, generate de apartenența la S.I.M., au fost obstrucționați de către consiliile F.S.N. din Direcțiile sanitare. Au fost și vești bune de la cîteva județe care au înlocuit „fronturile" din respectivele direcții sanitare cu S.I.M. Așa cum era normal, structura sindicală — strict profesională — a înlocuit o structură cu tendințe acute de a se politiza. Lucrările Congresului continuă cu o lovitură de teatru — procesul de calomnie intentat reprezentanților S.I.M. din județul Ialomița de către membrii ai fostei direcții sanitare.

S.I.M. reacționează înaintînd o moțiune de protest Ministerului Sănătății. La toate acestea Ministerul Sănătății se dovedește puțin cooperant și foarte înclinat să tergiverseze problemele sindicatului.

Ministerul afirmă blocarea tuturor posturilor în vederea introducerii concursurilor echitabile pentru toată lumea, dar transferuri se mai fac ! Acordă spre stupefacția tuturor doar trei luni de pregătire în vederea concursurilor de secundariat și afișează conform legislației posturile de specialiști vacante din teritorii, împiedicîndu-se însă orice posibilitate de verificare așa cum este împiedicat accesul la dosarele de transfer încă „calde" (din luna ianuarie). Probabil din „calde" ar deveni „incendiare".

Ministerul Sănătății promovează aceleași atitudini de jalnică amintire, aceleași personalități medicale sub noul ambalaj „colaborarea cu S.I.M.".

Ce se poate aștepta de la o structură care și-a plecat fruntea, a abjurat principiile democratice, elaborînd legea demografiei, încuviințînd „alimentația rațională", tăcînd (SIDA !, făcînd practic coautorat (?!?).

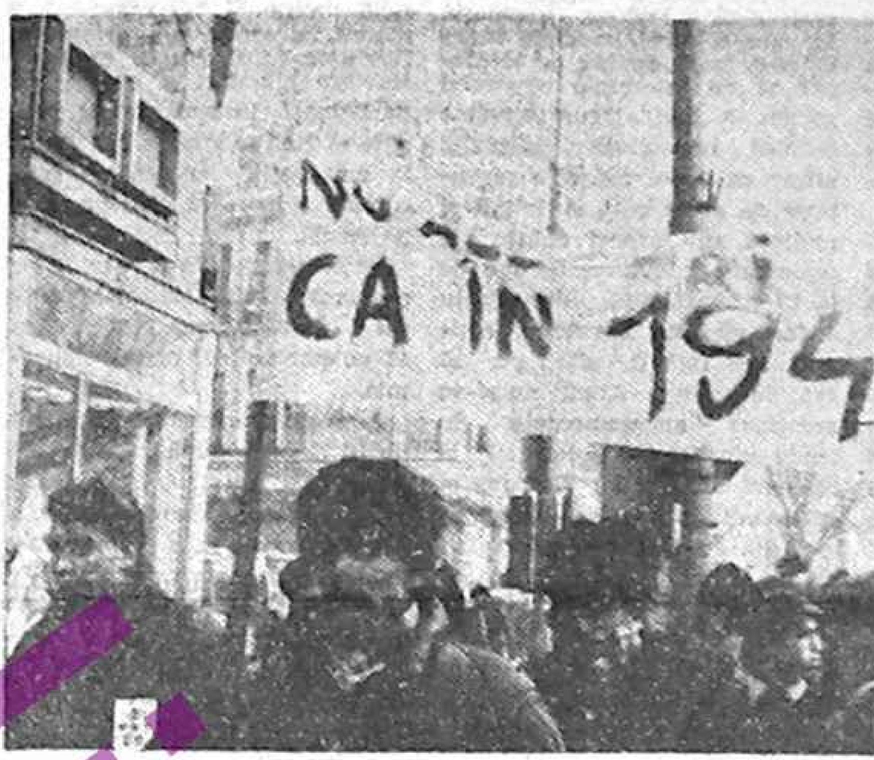

NOUA DEMOCRAȚIE

„Frontul promovează o democrație de tip nou". Acestea sînt cuvintele d-lui Iliescu rostite la Televiziunea Română Liberă. Oare la ce tip de democrație se referă domnia sa ? Există mai multe feluri de democrație ? S-ar putea ca în viziunea frontului să existe. Dar adevărata democrație prevede libertăți, pe care acest front încearcă să le mușamalizeze. Exemplul cel mai concludent este Decretul-Lege privind organizarea manifestațiilor publice prin care F.S.N. încearcă să se izoleze de cei care vor să-și ceară libertățile democratice. Vor să izoleze mulțimea prin parcuri și grădini publice. Întreb frontul : Cine îi va auzi pe acești oameni în parcuri ? Copacii și băncile ? Va merge o delegație din partea F.S.N. să asculte revendicările demonstranților ? Nu cred. Frontul are treburi mult mai serioase. Acum cred că se gîndesc să dea un decret prin care mitingurile să aibă loc undeva la munte, în pădure, ca să fie sănătos și pentru organism.

De ce s-a scurs sîngele a mii de tineri nevinovați ? Pentru o democrație mascată de niște vechi activiști ai P.C.R. ? Categoric — NU ! Vrem o democrație reală prin care să avem dreptul la opinie. Nu vrem exemple despre „democrația" de tip nou, falsă, existentă în țările vecine.

Credem că F.S.N. va fi de acord cu declarațiile partidelor istorice și va face loc în conducerea provizorie a țării a unor oameni politici competenți, adepți ai adevăratei democrații. Sîntem sătui de comunism și de minciuni.

ROBERT GRIGA

★

Iată că o decizie dictatorială a domnilor I. Iliescu și P. Roman, de anulare a doleanțelor ridicate de Sindicatul liber al lucrătorilor din Televiziune în ceea ce privește demiterea din funcția de președinte al Radioteleviziunii a domnului Aurel Dragoș Munteanu, începe să stîrnească indignare în rîndul multor români.

— Domnul Aurel Dragoș Munteanu, fost purtător de cuvînt al C.F.S.N.-ului, se face vinovat pentru ascunderea adevărului față de poporul român cu privire la manifestațiile din 28 ianuarie a.c. și de manipularea acestui instrument de mass-media în favoarea Frontului.

Abia scăpați de minciună și impostură din timpul perioadei staliniste și ceaușiste, iată că, ea, minciuna vrea iarăși să se cocoațe în vîrful piramidei sociale devenind, vai, abia după o lună de la vărsarea de sînge a tineretului nostru, subliniez acest lucru, instrument al politicii de stat.

„Noua democrație" a domnului Iliescu ce vrea să se impună poporului român începe să-și „scoată colții" ; adică conducerea unică a unei organizații politice, și unde mai pui de nuanță clar comunistă, avînd dorința de a conduce singură destinele țării.

Se vede bine că domnii de la conducerea Frontului nu vor să instaleze democrația autentică în România. Faptul flagrant, de a se amesteca în treburile interne ale unei instituții ce se vrea liberă și autonomă, subjugînd-o intereselor lor, demonstrează clar, celui ce vrea să priceapă, unde vrea să aducă F.S.N.-ul societatea românească — spre o nouă dictatură. Vorba proverbului : Lupu își schimbă blana, dar nărăvul ba ! (F.S.N.=P.C.R.).

Interviu imaginar, cu un cetățean real, sau *Ce ar spune omul, dacă ar fi întrebat?*

Întrebare : Ce credeți despre decizia F.S.N. de a participa la alegerile din primăvară ?

Răspuns : Participarea la alegeri era de așteptat încă din momentul cînd F.S.N. s-a declarat putere politică, constituită pentru a umple vidul de putere produs prin răsturnarea ceaușeștilor.

Întrebare : Dar asigurările de la început, în sensul că F.S.N. nu reprezintă decît o formulă provizorie și ca atare nu va participa la alegeri ?

Răspuns : A fost declarația cea mai potrivită în acel moment pentru a cîștiga încrederea națiunii răsculate.

Întrebare : Evoluția declarațiilor F.S.N. nu vă surprinde ?

Răspuns : De loc. Atitudinea normală a unei grupări politice este să se adapteze realității.

Întrebare : Ce realități credeți că modelează atitudinea F.S.N. ?

Răspuns : Structura socio-economică de tip comunist, existentă în România. Revoluția a răsturnat numai echipa de la conducere.

Întrebare : F.S.N. evită să se declare partid politic. Cum evaluați eufemismele la care a apelat d-l Iliescu pentru a defini natura frontului pe care îl conduce ?

Răspuns : Cuvîntul partid se asociază psihic cu P.C.R. Pe de altă parte, conceptul de partid subordonează ideea de grup, în speță de partea națiunii. Termen ca organizație de masă, forum, în ultimă expresie front, vor să avanseze ideea unei adeziuni mult mai largi, la limită, adeziunea întregii națiuni. Pe scurt, un cuvînt bine ales ar conferi legitimitate grupului ce deține astăzi puterea. Prin astfel de judecăți consider că d-l Iliescu atentează la inteligența noastră.

Întrebare : Frontul a emis decrete pe care opinia publică le-a salutat. Sîntem în fața unei adeziuni generale ?

Răspuns : Fără îndoială că decretele frontului au fost primite cu entuziasm pentru că desființau cîteva din constrîngerile impuse de regimul comunist-ceaușist. Realitățile de fond ale fostului regim continuă să existe și sînt în continuare generatoare de nemulțumiri.

Întrebare : Ce înțelegeți prin realități de fond ale vechiului regim ?

Răspuns : Ceea ce înțelege toată lumea : nomenclatura, securitatea și economia centralizată. Acestea sînt cele trei forme ale puterii constituite în cadrul sistemului comunist și care nu au fost desființate de revoluție. Acești stîlpi ai societății comuniste și-au pierdut în revoluție stăpînul autoritar, care le apăra sensul de-a exista.

Întrebare : F.S.N. va fi noul stăpîn ?

Răspuns : Ce a fost ceaușescu pentru aceștia nu cred că ar fi un scop pentru F.S.N. Frontul are de ales între a respecta poziția privilegiată a acestora și implicit a și le subordona, sau de a intra în conflict cu aceștea, sprijinindu-se pe forța revoluționară a poporului. În continuare problema nu a fost încă tranșată, deși sînt semne că F.S.N. ar înclina către menajarea structurilor vechiului regim.

Întrebare : Opinia publică nu va reacționa ?

Răspuns : Va reacționa, dar aceasta reprezintă pentru F.S.N. un pericol mai îndepărtat. Deocamdată frontul are în față căutătura bănuitoare a nomenclaturii și în coastă pistolul automat al securității.

Întrebare : Declarațiile contradictorii ale frontului privitoare la rolul său și la participarea la alegeri nu sînt de natură să contrarieze opinia publică ?

Răspuns : Da, opinia publică este contrariată. Frontul s-a simțit obligat să ofere motivații susținute de o logică à la Farfuridi.

Întrebare : Aceste motivații pe care le vedeți caragialești nu afectează poziția frontului ?

Răspuns : Moral, poate. Practic, de loc. În spatele frontului stă deocamdată nomenclatura, cu emanația sa directă, securitatea. Cu oarecare moderație, frontul poate naviga împotriva opiniei publice dar în nici un caz nu se poate opune cu fermitate intereselor regimului comunist, care după cum am mai spus, nu a fost desființat, societatea românească fiind în continuare prizoniera instituțiilor acestuia.

Întrebare : Considerați deci că revoluția a adus României un comunism fără Ceaușescu sau ca să folosesc un termen de ultimă modă, un regim neo-comunist ?

Răspuns : Exact.

Întrebare : Vedeți totuși o diferență de fond între comunism și varianta sa neo ?

Răspuns : Da și încă una foarte mare, aș spune chiar esențială : dialogul.

Întrebare : Dialogul exclude totalitarismul ?

Răspuns : Nu-l exclude, dar îl erodează.

Întrebare : Vedeți dialogul instituționalizat astăzi ?

Răspuns : Parțial. Presa, poate mai mult decît celelalte medii, este angajată în dialog.

Întrebare : Totuși, problemele esențiale ale ieșirii din totalitarism ca desființarea securității sau lichidarea nomenclaturii ca pătură privilegiată sînt cu grijă ocolite și în presă.

Răspuns : Pentru acest motiv la întrebarea anterioară am răspuns cu „parțial". Este evident că înarmat cu un creion nu poți înfrunta tirul unui pistol automat. Mă exprim la modul cel mai propriu.

Întrebare : Credeți că frontul a trecut cu arme și bagaje în tabăra comunismului ?

Răspuns : Nu. Este vorba de o echilibristică de mare virtuozitate. Pe de o parte trebuie să dea asigurări nomenclaturii și securității că le garantează existența, pe de altă parte trebuie să dea unele satisfacții opiniei publice.

Întrebare : Ce satisfacții vedeți posibile ?

Răspuns : Unele libertăți privitoare la votare, și ceva împliniri materiale imediate, de tipul importului de alimente, pe credite ce vor încărca inevitabil datoria externă, pe scurt împliniri decurgînd dintr-o politică de expediente.

Întrebare : Această politică navigînd între nomenclatură și opinia publică nu vi se pare duplicitară ?

Răspuns : Este singura posibilă astăzi. Comunismul nu poate fi pulverizat, dar poate fi erodat. Frontul, oricît ar părea de angajat pe sensurile comunismului este totuși primul factor de eroziune pentru că acceptă dialogul, chiar dacă alegațiile șefilor săi par uneori luate din „Scrisoarea pierdută".

Întrebare : Veți vota pentru front sau pentru opoziție ?

Răspuns : Vă asigur că voi răspunde cu toată sinceritatea la întrebarea dv., cu o zi înaintea datei alegerilor.

Întrebare : De ce nu acum ?

Răspuns : Nu vreau ca răspunsul meu să influențeze opinia publică. Este necesar ca oamenii să privească atent fenomenul politic, să se deprindă a gîndi cu capul lor și să decidă în acord cu comandamentele rațiunii și conștiinței.

De întrebările și răspunsurile din acest interviu imaginar se face vinovat **OVIDIU-MIHAI POPESCU**

„Ascultare"

Sîntem informați că 10 milioane aparate telefonice erau branșate direct la aparatura de ascultare a securității vechiului regim dictatorial. Care este adevărul-adevărat ? Domnul Constantin Mateescu, director comercial al Direcției de telecomunicații a municipiului București, ne dezvăluie cîteva amănunte.

Aparatura de ascultare — relevă interlocutorul — aparținea fostului minister de interne și era amplasată în alte localuri decît cele ale organelor de poștă și telecomunicații. Această aparatură era conexată, prin cabluri de dimensiuni diferite, în funcție de capacitatea de lucru a aparaturii de ascultare, cu centralele telefonice din București. La 22 Decembrie 1989 aceste cabluri au fost tăiate, ceea ce face ca din punct de vedere tehnic orice interceptare să fie astăzi imposibilă.

— Mulți cetățeni cred că puteau fi înregistrate și convorbirile din încăperile în care erau instalate posturi telefonice.

— Este o părere eronată. Branșarea se executa în centrala telefonică și, în consecință, puteau fi interceptate numai convorbirile telefonice. Nici o piesă, nici un ansamblu, subansamblu, nici un element component al aparatului telefonic nu disimulează un microfon ori alt instrument de intercepție. Folosesc acest prilej pentru a recomanda cetățenilor să aibă deplină încredere în receptoarele instalate, să nu caute capsule ori microfoane care nu sînt și nu au fost niciodată, deteriorînd astfel un instrument care a devenit astăzi o necesitate.

Benzina și motorina o problemă falsă

Benzina și motorina, o problemă artificial creată în trecut și care a nemulțumit un mare număr de cetățeni, îndeosebi posesori de autoturisme, nu mai constituie o problemă. Producția de benzină și motorină a țării poate satisface integral cererile consumatorilor — a ținut să precizeze ministrul industriei chimice și petrochimice, Gheorghe Caranfil, în cadrul unei convorbiri cu un redactor al Agenției de presă — Rompres.

Activiștii și șomajul

E adevărat că s-au adoptat anumite decrete-legi care să înlesnească o trecere mai rapidă la refacerea economică a țării, dar nu trebuie să trecem cu vederea anumite, hai să le zicem, „favoritisme".

Adică : în timp ce muncitorii sînt trimiși să stea acasă cu 50% din salariu, activiștii stau liniștiți acasă trei luni, cu salariile întregi, pe care le bănuim. Asta pentru că „mult-iubiților și stimaților" li s-au desființat „locurile de muncă".

Unde este dreptatea ? Să înțelegem că ei, săracii surmenați de-atîta luptă împotriva „agenturilor", trebuie ocrotiți ? Cred că nu ! Oare ce încredere să mai aibă un muncitor în dreptatea promisă, dacă face o comparație între acel 50% salariu al său și salariul primit de activiști, care în continuare „muncesc" pe brînci pentru a făuri „Marele Nimic" ? Dar să admitem că au intenția să se integreze în această societate liberă cu-adevărat. Ce au de gînd, în cazul acesta ? Or să intre în mină ca să dea „țării cît mai mult cărbune", sau or să se refugieze în meseria cea mai la ordinea zilei — șomajul ?

Ne punem întrebarea — la ce se pricep tovarășii ? Ce fac ei acum ? Nu cumva își practică încă vechea meserie de a dezinforma ? De a-i face pe români să se dezbine ? Nu cumva unii dintre „muncitorii" sătui de intelectuali, sînt de fapt, vajnicii luptători ai întunecării minților ?

Cei mai faceți, „dragi tovarăși și pretini" ? Dacă ar fi să munciți la ce v-ați pricepe (în afară de fișele de cadre în care sînteți, e drept, specialiști) ?

Dar oare e drept să ocupe locuri de muncă în defavoarea celor ce șomează ? Nici chiar în mină nu ar avea dreptul să intre. Locul multora nu e de fapt niciunde. Sau, ar trebui să fie pe o bancă a acuzării. Acuzația fiind aceea de a fi întreținut sistematic și conștient starea dramatică în care s-a aflat România timp de atîția ani.

Oportuniști, unii din ei au căutat și mai caută încă să se introducă în diversele organizații ce s-au creat după Revoluție, simulînd un entuziasm greu de descris la perspectiva unei Românii libere și democrate.

Activiști, vom încerca realmente un sentiment de bucurie dacă ne veți lăsa în pace. Dacă doriți, puteți să protestați. Dar protestați pașnic, nu cum ați făcut-o în alte ocazii. Fiți siguri că nimeni nu vă va tulbura. Nici măcar cu o privire.

MĂDĂLINA MINCU

La ce preț?

Ultima imagine pe care spurcatul dictator a lăsat-o poporului nostru a fost tipică pentru „era ceaușescu" : în timp ce mulțimea înfuriată de atîta josnicie inumană, rupea portretele călăilor și-i huiduia de la obraz, acesta s-a apucat cu un gest reflex să scoată pangliei din preaplinul său w.c.-a moral : vă dau 40 de lei pentru fiecare copil... ba 70 lei... ba chiar 100 ! Iar fața cîta, dindosul lui, îl trăgea speriată de mînecă și supralicita : ba dă-le și 200 !

Cam așa au ieșit din istorie și din viața ceaușeștii și regimul lor, tîrguindu-se la ce preț să-și salveze averea și pielea. La început sumele au fost foarte modeste, pentru ca la sfîrșit mizerabilii să ajungă să ofere miliarde de dolari !

Oare domnilor din fesene această imagine nu le spune nimic ? Nimic, stimați domni ?

Încă din primele ore ale activității d-voastră ați început un tîrg odios cu poporul român : la ce preț să salvați — ce se mai poate salva — din comunism. Le dați tuturor de toate și promiteți marea cu sarea și sînteți generoși ca niște nababi de poveste. Un singur lucru nu specificați : de unde veți scoate aceste cadouri. Din moșia p.c.r. pe care a-ți confiscat-o d-voastră ? V-a lăsat ceaușescu moștenire ceva avere personală ?

Sau tot ce ve-ți da românilor ca și tot din munca lor, pe care d-voastră vă oferiți s-o gestionați în continuare după modelul perestroicăi ? Adică poporul român să muncească fără să-și bată capul, iar d-voastră să lăsați portițe mai cinstiți decît a făcut-o ceaușescu. Cereți să vă credem pe cuvînt de onoare... Aida-de ! Chiar credeți că munca și pîinea poporului nostru mai sînt de distribuit ?

Experiența de pînă acum a comunismului nu vă spune nimic ? Nu sînteți capabili să lăsați chiar nimic de la viață și a ține una și bună cu tăișul Ulienov ? Vă credeți mai buni comuniști ca ceaușescu ?

Nu vă mai tîrguiți zadarnic, d-lor, căci nu veți salva comunismul. Sînt lucruri care nu pot fi „date" la nici un preț. Dacă sînteți capabili să suportați această idee aflați că democrația nu are preț. Și nici libertatea. Și nici sîngele.

VICTOR PĂUN

NOTĂ

Biografia domnului ION PUIU, apărută în articolul „Biografii paralele", publicat în „DREPTATEA" din 7-02-1990, reprezintă un extras din raportul organizației „AMNESTY INTERNATIONAL" pe anul 1986 privind încălcarea drepturilor omului în România.

GER

Peste minciună, tiranie, duritate,
flăcări
din rugul amintirilor ce
luminează
bezna străfundurilor.
Nădejdea, înghite trecutul,
crescînd, ultragiază sfera
tumultului,
mereu în meditație,
urcînd, ea răsare în zorii florilor
de gheață.
Ajuns în vîrful toboganului
totul se aprinde,
amurgul se stinge
în dezintegrarea dezinvoltă
a gerului într-o mișcare perpetuă
mereu metamorfozată,
așternîndu-se încet, încet
pe umbrele noastre,
în acest secol ce se subțiază,
luminat de Renașterea noastră

Mihai PĂSCULESCU

Dictatorii ne-au furat!

Prin sistematizarea „științifică" a județelor din țara noastră, în perioada dictaturii ceaușiste, o serie de județe au fost desființate și înglobate în alte județe.

Printre județele desființate este și județul Făgăraș.

Deși în perioada acestor două dictaturi, făgărășenii, luptători pentru libertate, au făcut diverse memorii și intervenții pe lîngă administrațiile respective totul a rămas fără nici un răspuns, cu toate justificările istorice făcute pentru aceste meleaguri românești.

Cred că nu mai este cazul să recapitulez istoria adevărată și netrunchiată a acestui județ : este suficient a citi pe istoricul Nicolae Iorga, sau alte multe materiale ce se află în toate bibliotecile din țară.

Toți făgărășenii luptăm în mod democratic pentru reînființarea acestui județ, rugînd autoritățile să analizeze cu toată atenția această cerere, considerînd că întregul fost județ este alături de țară la greu și la bine pentru prosperitatea poporului român.

Ing. ZAGAN VICHENTE

Quo vadis?

Contrar celor scontate de sceptici (nicăieri nu se poate fără ei), setea noastră de informare este departe de a fi potolită. Numărul ziarelor crește continuu, ca și tirajele. Situație valabilă atît pentru București cît și în țară.

Televiziunea ne dă 10, 14 și chiar 15 ore de emisiune pe zi (și noi tot așteptăm deschiderea programului doi), radioul participă și el la o campanie complexă de transmitere a informațiilor, studenții bucureșteni dispun de un studiou propriu. (Să fie de bun augur !). Și inițiativa nu trebuie să se oprească aici ! Editurile sînt și ele în curs de reorganizare.

Parcă am vrea să recuperăm tot ce n-am putut asimila în ultimii 45 ani.

Drept este că unele programe (mă refer la televiziune) mai păstrează amprenta de formalism, și înainte de toate îți sare în ochi „regia" și nu profesionalismul. Unii reporteri mai pun întrebări în care sugerează jumătate din răspuns, mai vine cineva și întrerupe emisiunea cu un anunț important, ca de exemplu comunicatul cu privire la apa de băut sau altceva asemănător.

Îmi exprim însă convingerea că aceste să le numim stîngăcii vor fi depășite. Atît timp cît nu se transformă într-un sistem.

Ne interesează totul. Știri interne, știri externe, refacerea economiei, dar mai ales politica. Pe zidurile din drumul nostru citim : „JOS CEAUȘESCU !" dar și „JOS COMUNISMUL !". La mitinguri se strigă : „GUVERN FĂRĂ COMUNIȘTI !"

Pe stradă, în metrou asiști fără să vrei la frînturi de conversații cu probleme care ne frămîntă pe toți.

— Avem 20 milioane de necomuniști în țară. Ei au fost oprimați — ei să facă guvernul !

— Epurare domnule. Să nu-mi spui mie că un fost demnitar absolvent la „Ștefan Gheorghiu", îndoctrinat pînă peste cap și care a servit vechiul regim, poate să ne servească și pe noi. Ori s-a prefăcut atunci, ori se preface acum !

— Epurare ! De dragul epurării sau de necesitate ? De necesitate, evident. Și pînă unde să meargă această epurare, pentru a nu se trasforma într-o politică de vendetă socială ?

Trei milioane și ceva de peceriști... Au fost printre ei și oameni cinstiți.

— Mai bine lăsau pecereul în afara legii !

— Vezi de treabă domnule. Poziția asta mai mult i-ar fi onorat. Epurarea a început.

— Mofturi. În județe s-a oprit de mult...

Să stăm strîmb și să judecăm drept. Și foștii peceriști au fost împărțiți în două : demnitari, activiști, cadrele înalte pe de o parte, iar pe de alta, masa de manevră, chemată să ridice mîna la „indicațiile" de sus. Atunci de la ce prag să se considere că un pecerist s-a compromis iremediabil ? Pe om îl poți cunoaște ca și pe pom, după roadele pe care le-a dat.

Dar să nu uităm că peceriștii au venit cu vorbe frumoase, dar au lăsat în urma lor zeci de mii de morți. Și destui supraviețuitori infirmi sau marcați de sechele pe toată viața. Să ne plecăm cu pioșenie în fața acestor suferințe astfel încît ele să nu se mai repete niciodată.

Și problema nu se rezumă numai la asta. O parte din foștii demnitari (cinste lor !) și nu numai ei au avut curajul să se opună fățiș regimului de teroare, cînd mulți dintre noi n-am făcut-o. Riscîndu-și viața. Chiar după o lungă perioadă de colaborare.

Paralel cu știrile circulă însă și zvonuri, căci altfel nu se poate. Dar despre ce nu se vorbește la noi în aceste zile ?

Mai importante decît vorbele sînt însă faptele. Ale noastre, ale tuturor. Și acum, mai mult ca oricînd e nevoie de fapte responsabile.

ION UNTARU

ILUSTRATE POLITICE

Cu Iocan cu tot

Vom avea, stimați cititori, aievea vom avea, din nou, Poiana lui Iocan. [illegible] politic, dezvoltarea democra[illegible] din satul românesc o aventu[illegible] așa cum a fost el din [illegible] me, cu un acut simț al [illegible] ții, al politicului, al omeniei și toleranței, al unei moralități purificatoare. Țăranii făcînd politică ?! Nimic mai firesc. Ei și numai ei [illegible] pot oferi oricui scena unui autentic dialog politic extrem de controversat, dar niciodată agresiv. Putem spune asta și ca pe un omagiu adus „talpei țării", lor, țăranilor, cei mai oropsiți dintre noi toți în anii dictaturii, cei mai prigoniți în anii comunismului, cei mai sărăciți și mai înfometați. Nu pot să cred decît că tot acolo, în adîncul ființei lor, în adîncul vetrei lor la fel de vitregită în anii comunismului ca pe vremea migrațiilor barbare, s-au păstrat temeiurile noastre de suflet, de spirit, de românism nealterat de nici o vicisitudine a istoriei, fie ea și comunistă.

Să-i cercetăm, stimați compatrioți, pe bunii și bătrînii noștri țărani cu sentimentul reînnoit că ne regăsim rădăcinile, că ne regăsim temeiurile, cu emoția nesprimată că toți, mai orășean sau mai puțin orășean, de-acolo ne tragem și curgem spre viitor. Să ni-i apropiem pe țăranii noștri cu tumultul sentimentului că ne regăsim, după atita rătăcire, pe noi înșine, așa cum, cîndva, am ieșit curați la suflet și la cupei din satul lor care e și al nostru, așa cum ne va fi de aici înainte definiția omeniei și a democrației. Ei sînt sarea pămîntului nostru, ei ne sînt strămoșii, oricît de fasonați și dați la rîndeaua urbanismului ne-am crede. Să ni-i știm alături de noi cu toată lumina ființei noastre, cu întreaga ei vibrație lăuntrică. Fără țărani, domnilor, nu se poate. În România nu se poate. Și nu se poate pentru bunul motiv că stăm pe o cîmpie de 500 de kilometri lungime și de, cel puțin, 150 de kilometri lățime. Adică plutim pe talazurile unei mări de pămînt în care voim a avea lapte și miere. Și le vom avea, nu ne îndoim, dacă țăranul va fi țăran, dacă domn va fi el, țăranul. Adică el, părintele nostru de-adevăratelea sau numai în spiritul ce niciciad nu va muri.

Să ne știm, mai mult ca oricînd, desprinși din nobila stirpe țărănească românească, os din osul celor care, iată, au rezistat și valului barbar comunist. Este o datorie morală, o răspundere omenească, o tainică strigare din straturi milenare de umanitate.

Satul românesc — această realitate patetică și cutremurătoare acum, după ororile comunismului, poate părea încora (a-lui Brucan de pildă) prăbușit. Și este, în mare parte. Este. Dar sub învelișurile sale el trăiește, scînteia vieții sale nu s-a stins niciodată. E un fapt tulburător ce-ți ridică, de emoție, inima-n gît și-ți inundă ochii a lacrimă. Milioane de oameni, într-adevăr prăbușiți de ani, prăbușiți de atîtea decenii de crîntă tobăgie, trăiesc dintr-o dată, în aceste zile, într-un ocean de speranță.

Cine crede că satul românesc e terminat se înșală amarnic. Satul românesc va surprinde pe mulți, vărsînd în foc mistuitor caimacul oricărui nevolnic scepticism.

Vom vedea, aievea vom vedea, țărani făcînd politică. Noi, cei care nu i-am cunoscut pe țărani făcînd politică decît în Poiana lui Iocan din romanul lui Marin Preda, vom avea bucuria necuprinsă de a-i vedea pe oamenii pămîntului punînd țara la cale. Și-atunci vor începe să fie toate cele în bună orînduială și va începe să ne fie și nouă bine, de la muncitor la docent universitar, pentru că în țara asta nimic nu se face fără țărani.

EUGEN MIHĂESCU

Invităm cititorii care au probleme sociale, economice, politice să ni se adreseze cu toată încrederea. În măsura posibilităților redacției noastre, vom face tot ce ne stă în putință pentru a vă fi de folos, pentru a vă fi de ajutor în numele dreptății.

DREPTURILE OMULUI (I)

„Mă numesc Ștefan Ion și sînt cetățean american de origine română.

În anul 1979 împreună cu un grup de 18 români, am organizat în cadrul Drumului Taberei o acțiune de protest împotriva dictaturii, cerînd respectarea drepturilor omului, conform rezoluției de la Helsinki din anul 1975. Ne-am baricadat într-un bloc unde am rezistat trei zile, după care am fost arestați de trupe de pompieri și securitate. Am fost maltratați bestial și am fost condamnați la ani grei de pușcărie.

În penitenciar am făcut greva foamei, ajungînd de la 75 la 39 de kg.

După trei ani am fost eliberat și expulzat din țară, retrăgîndumi-se cetățenia română. Am obținut azil politic în Statele Unite ale Americii și m-am stabilit la New York.

În toată această perioadă, n-am uitat nici măcar o clipă că sînt român și am dus o vie campanie împotriva regimului lui Ceaușescu.

Din 16 decembrie 1989 am organizat zilnic mitinguri de protest la Washington și New York, în fața Casei Albe, la Pentagon, la sediul O.N.U., la Ambasada și Consulatul Român din U.S.A. Am luat contact cu înalte oficialități ale Administrației Americane, discutînd posibilitățile de ajutorare a Revoluției și a României. Țara prietenă America dorește ca niciodată să nu mai poată fi instaurat comunismul în România. Această orînduire a adus numai nemulțumire și nenorociri. A distrus agricultura și industria, inteligența românească și în primul rînd : OMUL !

Țăranul dacă primește înapoi pămîntul furat știe și singur să-l lucreze ; n-are nevoie de „indicații" cînd să înceapă aratul și semănatul și cînd să culeagă.

Industria este abea la nivelul anilor '60. Ea are nevoie de o revitalizare ce se poate obține numai în colaborare cu țările puternic dezvoltate economic și în primul rînd cu Statele Unite ale Americii, cea mai mare putere economică a lumii.

Este în tradiția acestei țări să ajute popoarele aflate în impas. Statele Unite sînt dispuse și dornice să ajute România la redresarea economiei, dacă se vor convinge că și la noi există democrație, că comunismul este pentru totdeauna distrus și că alegerile vor fi libere cu adevărat.

Primind sprijin de la alte state, nu înseamnă că ne vindem țara, așa cum cu durere am auzit că spun unii care nu înțeleg, ci că vom putea fundamenta baze noi, eficiente și prospere pentru dezvoltarea economică a României cu adevărat libere. Vom putea să ne înscriem în sfîrșit, între statele dezvoltate și civilizate ale lumii.

TEST

La început,
pentru a dovedi
că fac parte
din aceeași comunitate,
oamenii își vopseau fața
După ce s-au emancipat,
își revopsesc uniformele
și convingerile

ION UNTARU

P.N.Ț.-C.D. ÎN DOLJ

În 81 de comune din Dolj au fost constituite organizații locale ale Partidului Național Țărănesc — Creștin și Democrat.

Tot din Dolj aflăm că, pînă în prezent, în Partidul Național Liberal s-au înscris circa 400 de membri. Au fost constituite primele organizații în municipiul Craiova, orașele Calafat și Filiași, comunele Poiana Mare, Cetate și Birca.

IEȘIREA DIN CONTRAPUNCT

(Urmare din pagina 1)

păt trebuie găsit capătul. Regăsind timpul pierdut. Înhămîndu-ne la carul nevoinței. Nerăspunzînd la provocările răului. Invederînd numai binele, conjugînd fervorile, înlăturînd limbajul insalubru, restabilind în drepturi unitita limbă română. Ridicînd verbul la starea de umblet. Redîndu-i calitatea de vas sacru. Restaurînd dreptatea, instaurînd adevărul, dialogul confiscat de monolog. Lucrările cu de la sine nu se limpezesc. Numai în aria binelui se limpezesc apele. Apele vii de apele moarte. Unda curată de apa stătută. Să ne retrăim din nou zilele. Cu ochii veghind, cu gîndurile curate. Ocrotind ce avem mai scump comorile sufletului. Larii, penații, vatra focului sacru...

Tinerii ne-au transhumat țărîna în cer. Acum deprindem alfabetul unui nou crez. Să nu ne mai grăbim să-i răvășim semnele. Cu pasul cumpănit, cu gîndul clar grăit, cu sufletul echilibrat, ieșind din amorf, cenușiu, desperecheat. E nevoie nu numai de areal ci și de timpul subsumat. Exersînd fundamental, nașterea din nou, înlăturînd tot ce ne poate păta revoluția umbri evoluția, pîndi răfuiala, vendeta. Redeprinzînd disoluția..., violența mai ales, azi buchia democrației, silabisind clemența, toleranța, nici un tribunal nu e mai presus de conștiință. Copacul răului a căzut, lupta se duce acum cu rădăcinile. Să dăm jos plumbul de pe aripi, să ne amintim de zborul sus. Zborul de pasăre.

Oxigen pentru zilele noastre. Și flori, multe flori pentru morții și vii. Mai ales pentru îngerii fără prihană, sfinții noștri copii !

Clepsidră atît ai avut de vorbit, încetează să verși apă !

Onoare, nu dezerta frunțile !

Revenim

(Urmare din pagina 1)

reinscăunarea lor la conducerea țării.

În aceste condiții trebuie ca și noi să le spunem ceva tinerilor. Dar ce li s-ar putea spune poate mai edificator ?

Că acești moșnegi sînt ultimele rămășițe ale unei generații care precum tinerii de azi, au ridicat în urmă cu o jumătate de veac steagul luptei pentru apărarea ființei naționale, a libertăților și drepturilor omului, a democrației și dreptății sociale, a unei armate străine, n-ar fi fășprijinită pe morala creștină ?

Că și generația aceea a ieșit în stradă, dar că ea n-a putut niciodată să strige : „ARMATA E CU NOI !", pentru că nici o ureche n-ar fi înțeles aceste cuvinte, iar blindatele acelea, ale unei armate străine, n-ar fi făcut niciodată cale întoarsă ?

Că în împrejurările istorice de atunci, ei știau totodată că luptau pentru o cauză dreaptă, dar o cauză pierdută, în fața unui adversar superior prin armele folosite : forța brutală, minciuna, calomnia, ipocrizia, impostura ?

Că acea generație a umplut închisorile și lagărele presărate pe întreg cuprinsul țării ? Că oamenii acelei generații au fost supuși unui regim de exterminare și că cei mai buni și mai bravi dintre ei au plătit cu viața, căzînd victime celui mai cumplit genocid pe care l-a cunoscut acest popor blînd și răbdător ? Că pe canalul Dunăre — Marea Neagră mai curge și astăzi sîngele celor care s-au săvîrșit pe acele meleaguri ? Canal care în veci va trebui să poarte numele de „Magistrala roșie a martirilor români."

Că opoziția, rezistența, sau dizidența acestui popor împotriva tiraniei nu a început nici în 1987, nici în 1977, ci că ea a fost permanentă timp de aproape jumătate de veac ?

A spune toate acestea, pare aproape indecent, asemănător cu gestul celui care cerșește milă pentru situația lui precară, sau cu a celui care ar dori să-și transforme suferințele și lupta în capital politic pentru viitor.

De aceea vom vorbi cît mai puțin despre noi, iar dacă vom dezvălui toată neomenia acestor patruzeci de ani, nu o vom face pentru a ne arăta meritele sau suferința, ci doar pentru a aduce la cunoștința țării și lumii, ca un semnal de veghe pentru viitor, dimensiunile ororii în care acest popor a fost cufundat.

Reîntorcîndu-ne în viața politică activă, vrem să spunem tuturor, dar în primul rînd tinerilor, că nu cerem nimic pentru noi supraviețuitorii temnițelor.

Nu intenționăm să-i tutelăm sau să-i dădăcim și nici să le transmitem neapărat bagajul nostru de „idei învechite și depășite" de „metode și practici ale trecutului". Nu vrem să idealizăm trecutul societății românești care își are neîndoielnic atît luminile cît și umbrele ei. Noi nu dorim să venim în numele trecutului, ci al permanențelor românești pe care vrem cu slabele noastre puteri să le trecem spre păstrare generațiilor care ne vor urma. Am fi bucuroși dacă experiențele vieților noastre cu izbînzile, dar mai ales cu înfrîngerile și eșecurile lor, vor putea fi folosite de cei care vor veni să preia ștafeta, pentru a putea mai ușor să obțină succesele și să evite greșelile făcute de înaintașii lor.

Venind în numele libertății, vrem să le arătăm că libertatea este indisolubil corelată cu responsabilitatea etică și politică.

Venind în numele drepturilor vrem să le spunem că drepturile presupun un număr egal de îndatoriri.

Venind în numele democrației, trebuie să-i avertizăm că democrația fără ordine și selecție valorică alunecă în anarhie și demagogie.

Cu aceste gînduri și sentimente, revenim în viața politică, cu privirea îndreptată înspre viitor și către cei care mîine sperăm că vor transforma în realitate idealurile noastre.

Iar celor care privindu-ne astăzi nu le place figurile noastre îmbătrînite, vocile grave și triste, le cerem iertare pentru faptul că nu etalăm și noi zîmbete de triumf, că nu ne putem înfățișa pe ecranele televizoarelor cu chipuri de play-boys, dar avem sufletele creștinești sîntem apămorții rămași în urma noastră, rămași în urma noastră.

Note și COMENTARII

„Mă numesc Murăreț Vasile, născut la 22 octombrie 1927 la Lehliu — Ialomița. Sînt fiu de ceferist și tatăl meu s-a pensionat după un stagiu de 42 ani de muncă, iar subsemnatul am muncit 35 ani neîntrerupt.

În tinerețe am jucat fotbal la Unirea Tricolor, coechipier cu Ion Voinescu, Titus Ozon, Ion Chițulescu, Gioni Dumitrescu și Sfera.

În momentul de față sufăr de diabet și de un proces progresiv de orbire, proces pe care medicii n-au putut să-l oprească. Datorită sănătății precare, m-am pensionat medical iar acum îndeplinesc condițiile cerute de lege pentru pensionare la limita de vîrstă. Dosarul meu de pensionare a fost înaintat de Regionala C.F.R. — Atelierele I.C.M., la Casa de Pensii sector 3 în 1982.

Datorită tergiversării unor birocrați, nu beneficiez încă de pensia la care am dreptul, ci numai de cea medicală, de circa 1500 lei, bani care nu-mi ajung nici pentru mîncare, nici pentru medicamente.

Vă rog să mă sprijiniți pentru repunerea mea în drepturi, cu restituirea sumelor care mi se cuvin.

Vă mulțumesc din suflet."

Subscriem și solicităm Casei de Pensii sector 3 să scuture praful de pe dosare, eventual pe birocrații în cauză.

UN SONDAJ DE OPINIE AL TELEVIZIUNII ROMÂNE LIBERE

Am constatat că cei intervievați se împărțeau prin răspunsul la întrebarea dacă este T.V.R. liberă în trei categorii :

1. Cei care spuneau că nu prea e liberă. Păreau oameni cu o instrucție solidă sau măcar cu o oarecare cultură politică.

2. Cei care spuneau nici că e liberă nici că nu e liberă, adică vroiau programe de divertisment că prea s-au ocupat mult de politică în ultimii 45 de ani și asta i-a stresat.

3. Cei care spuneau un da hotărît (adică e liberă) un căpitan în M.A.N. și o studentă la A.S.E.

Pardon ! A mai fost o categorie (o pereche vîrstnică) care atunci cînd a văzut că e filmată a luat-o la fugă... Libertate de...

Televiziunea a mai pus o întrebare de baraj. „Ce înseamnă după părerea dvs. DEMOCRAȚIA ? E foarte bine că (ne dăm și noi cu părerea) T.V.R. nu s-a referit la o definiție a democrației. Procedînd astfel ar fi creat iluzia că o astfel de definiție există și deci este greșit să ne dăm cu părerea despre un lucru unanim recunoscut.

Așa că ne dăm și noi cu părerea ; cuvîntul democrație provine din limba greacă unde **demos** înseamnă popor și **kratos** înseamnă putere.

Deci democrație — puterea poporului.

Simplă părere !

Televiziunea Română Liberă ? — Poate doar de responsabilități !

Stimate d-le A.D. Munteanu, ați fost vocea din subteran care ne-a întărit în momente cînd disperarea noastră atinsese cote paroxistice ! Protestul dumneavoastră difuzat de Europa Liberă și de B.B.C. reprezenta un act civic de un curaj excepțional (am zice sinucigaș, dat fiind contextul în care se producea).

Lumea se interesa de dumneavoastră; se mîndreau cei ce vă cunoșteau.

Numirea dvs. în fruntea T.V.R.L. ne-a bucurat, ni s-a părut un act de justiție! Cu televiziunea s-a cîștigat și legitimat în conștiința noastră REVOLUȚIA!

Cu televiziunea se va dobîndi și legitima democrația în România!

Libertatea T.V.R. înseamnă acces neîngrădit pluralismului de voci care constituie actualmente opinia publică și politică; înseamnă adevărul despre istoria mai veche și mai recentă; înseamnă curaj și responsabilitate!

Fiți ecoul acestor imperative !

Fiți, așa cum îi plăcea d-lui Țuțea să vă numească, fiul spiritual al acestei națiuni !

Nu vă derobați astăzi, așa cum nu ați făcut-o nici înainte !

Tineretul care a făcut REVOLUȚIA, are dreptul să știe, să fie corect informat ! Fiți ecoul, fiți porta-vocea lor ! Nu-i ignorați, nu-i dezamăgiți !

Cu toate că dictatorul a ajuns de mai bine de o lună în „veșnicile plaiuri ale vînătoarei", locuitorii satului Sinca Nouă, comuna Poiana Mărului sînt terorizați și acum de „rămășițele pămîntești" ale odiosului personaj :

Cu 15 ani în urmă, primul vînător al țării, a descărcat în pădurea din apropierea sus-numitului sat două vagoane și jumătate de mistreți și urși autentici, asigurîndu-și în felul acesta succesul deplin la vînătorile ce avea să le organizeze cu alai și pompă la sfîrșitul „vizitelor de lucru".

Întrucît dibaciul vînător începuse să vină tot mai rar prin zonă, blîndele orătănii, prinseră a se înmulți foarte. Și ca să nu moară de foame au început a descinde în gospodăriile țăranilor, distrugîndu-le bruma de recoltă, fînețele, amenințîndu-le grajdurile și chiar viețile lor de țărani de la munte, blajini și necolectivizați.

Rugăm forurile în drept să ia măsurile necesare să-i scape pe cinstiții gospodari de teroarea ce s-a abătut pe capetele lor de 15 ani încoace ; să se poată bucura și ei cu adevărat de binefacerile Revoluției.

A fost înființată Asociația detectivilor particulari, dorită și așteptată cu nerăbdare firească de întreaga suflare românească.

În sfîrșit, încă o dovadă că era necesară victoria revoluției

Este, evident, o asociație de mare utilitate pentru actuala viață politică, în care fiecare persoană publică urmează să fie pusă sub lupă, ridurile de pe față mărite, firele de păr numărate, coșnița zilnică bine cîntărită, veniturile evaluate, trecutul minuțios scotocit, punctele sensibile identificate.

Pentru a se verifica priceperea membrilor, asociația a fost supusă și la o primă probă, pe care a trecut-o cu strălucire : Găsiți-l pe tovarășul Corbu și a fost găsit, desigur aflat în paza unor foști colegi de breaslă (citește de unitate).

Acum, asociația este confruntată cu o altă „misiune" (asta ca să vorbim în termenii cu care onorabilii membri sînt de multă vreme obișnuiți). Tema — anunțată de altfel la postul de radio București în ziua de 6 febr. 1990 — suna cam așa : Cercetați cu ce s-a ocupat Corneliu Coposu în ultimii ani...

Lăsînd gluma la o parte și ridicînd vălurile de pe fețele onorabililor fondatori ai asociației — văluri care de altfel sînt autentici ciorapi negri de damă — vom încerca o surpriză, care imediat se transformă în spaimă.

Nu avem nici cea mai mică îndoială că mandatul va fi adus la îndeplinire cu promptitudine și cu cel mai desăvîrșit profesionalism.

Încrederea ne este întărită de un amănunt care a rămas poate necunoscut celor mai mulți concetățeni, nu însă și celor care au inițiat „pornirea cercetărilor".

Tovarășul Aurel Restivan — fost colonel de securitate și fondator al utilei asociații, pusă în slujba democrației „originale" va prelua misiunea în mîinile sale experimentate și după o cercetare a dosarelor pe care i le vor pune la dispoziție foștii săi camarazi de arme, rămași în funcție, va prezenta un raport detaliat și complet. De altfel, sarcina sa este mult ușurată de faptul că toate datele se găsesc între copertele voluminoaselor dosare întocmite de cei din rîndul cărora a plecat nu de multă vreme, ori poate, mai știi, va găsi copiile documentelor necesare chiar în arhiva sa personală.

Nu pot crede că Domnul Corneliu Coposu și-ar fi putut imagina că va trăi drama zguduitoare de a se afla în continuare, chiar după victoria revoluției, sub ancheta acelorași organe care l-au aruncat în celulele umede ale închisorilor comuniste.

Îl încredințăm că nu este numai drama Domniei sale, ci și a noastră, a tuturora.

S-ar putea, oare, ca astăzi să nu ne amintim de memorabilele cuvinte ale lui Nicolae Iorga, rostite în împrejurări asemănătoare : „mă tem popor al meu" ?

Information

Domnul Soren Ostergaard Sorensen, trimisul special al ziarului INFORMATION din Copenhaga a fost zilele acestea oaspetele redacției noastre. Domnia sa ne-a informat că gazeta la care lucrează a fost permanent interesată de situația din România încercînd, pe cît posibil să informeze cititorii danezi asupra lipsurilor și torturii morale la care era supus poporul român. Totodată, oaspetele străin a realizat un interviu cu domnul Paul Lăzărescu, directorul ziarului DREPTATEA, despre istoria acestei publicații și cu domnul Gheorghe Gavrilă Copil, în legătură cu Asociația Culturală BUCUREȘTI-CHIȘINĂU.

ILUZII, ALUZII, CONFUZII ȘI CONCLUZII

Chiar și cele mai frumoase iluzii ne-au fost depășite.

Am scăpat deodată și de ceausism și de comunism. A fost un miracol. Îl datorăm, în primul rînd, tineretului din ziua de azi (știm cu ce sens folosesc această sintagmă, pînă nu demult). Cînd „ducă-se pe pustii" spunea că avem un tineret minunat, nici nu bănuia cît de mare avea să se dovedească, într-o zi, acest adevăr.

Dar, să nu cerem prea mult de la soartă, de la lume, de la tineretul nostru. Deși, sîntem siguri, tineretul ne va mai da lecții. Căci, cum spunea chiar „ucigă-l toaca", tineretul e viitorul națiunii.

Să nu ne facem, deci, iluzia că ne va fi ușor să ne dezceausim și să ne decomunizăm. Pentru că, dacă vrem să fim serioși, să ducem pînă la capăt treaba începută cu atîta seriozitate, trebuie să le facem pe amîndouă deodată. Și nu-i doar o chestiune de seriozitate de consecvență. E și una de respect. Față de morții noștri, dar și față de lumea care ne-a sărit în ajutor. Căci rar s-a mai pomenit vreodată solidaritate mondială atît de spontană, largă și substanțială față de lupta pentru libertate a unui popor. Sîntem datori să ne onorăm uriașul credit pe care ni l-a recisitgat cu atîta sînge.

Deci, dacă oricine a văzut în orașe că lozincile de pe ziduri sînt, în aceeași măsură, anticeausiste și anticomuniste, televiziunea și presa centrală, ambele „independente", au reușit să facă o selecție corespunzătoare. A trebuit ca Silviu Brucan să repete că pcr e terminat și, mai ales, ca unul dintre politicienii contemporani, Șevardnadze, să vorbească de 45 de ani de regim totalitar la noi, pentru ca afirmațiile timide să devină voci ferme : e vorba nu de ceausism și pcr, ci de comunism. Comunismul a născut și pcr-ul și ceausismul. Și încă o aluzie care, sperăm, nu va rămîne nici ea în acest stadiu : unii intelectuali visau un Nürenberg românesc. Mulți visam. Cred că oricine putea evalua cu aproximație crimele comunismului. Tot un intelectual marcant afirma că, așa cum am suportat toată minciuna, va trebui să suportăm tot adevărul. Toți sîntem vinovați, de la cei ce n-am făcut decît să dăm mită, pînă la cei ce au dat ordin să se tragă. Vinovățiile vor trebui stabilite, cernute, sancționate. Altfel nu ne vom putea purifica de acest cancer roșu.

Consensul național în jurul F.S.N. a fost o necesitate stringentă, o necesitate de moment. Confuziile trebuiesc risipite. O democrație autentică nu se poate clădi pe confuzii. Ele pot exista. Și vor exista, undeva la periferie. Dar nu pot constitui punctul de plecare, temelia pe care se clădește o democrație. F.S.N. nu se va constitui în partid. Atunci, în ce calitate va participa la alegeri ? Nu ca organizație politică, ceea ce afirmă că nu este, și nici nu ar avea cum să fie. Atunci în ce calitate ? Și mai ales, cu ce scop ? Nu ne-am putea gîndi oare, avînd în vedere experiența, că singurul scop este de a păstra puterea ? Știm unde ne-a dus voința cuiva de a păstra puterea. Dr. Irinel Popescu demonstra în articolul „Nevoia de opoziție" din România liberă din 9 ianuarie 1990, că F.S.N. a pornit deja cursa electorală, pe cînd celelalte partide nici nu au luat startul și sînt departe de a fi pregătite s-o facă (pentru a fi pregătite să țină piept F.S.N.-ului, partidele opoziției trebuie ajutate cu organe de presă finanțate, pe termen limitat, din uriașele fonduri ale pcr). Nu e corect ca F.S.N. să se pună, teoretic, pe picior de egalitate cu niște partide față de care are, deja atuuri atît de însemnate. Sau s-o facă, adică să se prezinte la alegeri, dar numai după, să zicem, un an. Dar, și atunci, cum o va face ? Ca organizație de salvare ?. Nu, căci, între timp, salvarea se va fi consumat, măcar în linii mari. Poate membrii săi vor întemeia unul sau mai multe partide și vor veni în fața electoratului ca lideri sau ca membri ai acestora. Asta ar fi cu totul altceva.

Iată, deci, concluziile ce se pot trage în actuala stare de confuzii privind poziția actuală și viitorul F.S.N. Alegerile și democrația autentică nu se pot organiza în cîteva luni, după cîteva decenii de totalitarism.

AL. SAUCA

În dreapta și-n stînga, dînd din coate...

Marți seara, pe ecranul Televiziunii Române „Libere" s-a răsfățat încă unul dintre multele partide de buzunar — Partidul Național Democrat. Prezentînd o platformă de o lungime impresionantă, acest partid a arătat că vrea să facă, pur și simplu, **totul**. Așa de tare vrea să ne fericească P.N.D.-ul, încît ne arată chiar și cum vom da, la o adică, faliment. Vorba lungă, sărăcia omului, am zice, dacă n-am fi observat că „Partidul Național Democrat", aflat, zice-se, la centru, își permite a se răsti atît la cei aflați de-a stînga sa, cît și la cei aflați hăt-departe, la extrema dreaptă. Și cine credeți că s-ar afla, după părerea bătoasă a celor din P.N.D., tocmai acolo, la extremă ? „Partidele istorice", zic „tovarășii" din P.N.D., doi la număr pe ecranul televizorului. Nu-i exclus, de altfel, ca un asemenea partid să fie un partid „în duet", iar mîine-poimîine să fie chiar un „pastid egoist", cum ar putea zice cei din grupul umoristic „Divertis". Afirmația celor din P.N.D. este gravă și, poate, din neștiință venită.

Amintim tuturor că Partidul Național Țărănesc — creștin și democrat — este un partid de **centru stînga** și că în țara noastră nu există (legea interzice de altfel) nici un partid de extremă dreaptă.

O minimă alfabetizare în doctrină, teorii și curente politice nu le-ar putea fi decît benefică acestor amatori de politică și de promisiuni cu carul, menite să amețească pe mulți. De altfel, cei din P.N.D. nu sînt singurii, din păcate ! **(E. Mihăescu).**

Pe vremea lui tata-mare

Cu circa o săptămînă în urmă a apărut la TV o individă care, prin cele spuse ar fi fost doar vulgară dacă n-ar fi fost și penibilă prin incultură. Pretindea că pe ea n-o interesa politica pe care o făcuse „tata-mare", căci aceasta, spunea ea, „dusese țara acolo unde o dusese..."

Numai că politica pe care nu credem că o făcuse taică-s-o mare, altfel credem că ar fi gîndit în alt mod, dar o făcuseră mulți oameni inteligenți și care gîndeau în perspectivă, angajase România fără rezerve pe drumul valorilor europene. Puține țări au realizat într-un răstimp atît de scurt ceea ce a realizat România în perioada interbelică. Era pe atunci un formidabil entuziasm colectiv, alimentat mai ales de existența României Mari, și o disponibilitate creatoare concretizată în multe realizări care ar fi constituit mîndria oricărui popor. Dar propaganda P.C.R. a ținut să demonstreze că vechea societate burgheză făcuse numai rău oamenilor, aducîndu-se argumente ca starea insalubră a unor mahalale, procentul mare de populație rurală (care nu era privată, ca pe vremea comunismului, de chiar produsele muncii ei). Industria română era prezentată ca aproape inexistentă, uitîndu-se că I.A.R.-ul 80, produs al industriei aviatice românești era, la vremea apariției sale, prin 1939, al treilea avion din lume ca performanțe...

Aceiași care denigrau realizările burghezilor le foloseau din plin bunurile, în primul rînd vilele din care-i dăduseră afară pe proprietari, și în general toate construcțiile valoroase. Majoritatea ilustratelor despre București nu ne arată decît Ateneul Român, Clădirea Parlamentului, Muzeul de Istorie al Republicii, Clădirea C.E.C.-ului, Calea Victoriei, Bulevardul Magheru, adică mai toate clădirile burgheze, elegante, avînd distincție și caracter de reprezentare. Sînt acestea expresia unei societăți decadente ?

Pe vremea lui tata-mare, pe locul actualului „Circ al foamei", de lîngă Piața Unirii, clădire depersonalizată și total neatrăgătoare, umblau oltenii cu miei și curcani, îmbiindu-te care mai de care să le cumperi produsele, iar în măcelării găseai cu adevărat carne...

Pe vremea lui tata-mare nu era rușine să spui că ești român, căci aveai cu ce să te mîndrești ; leul românesc era monedă forte și era căutat și tezaurizat de aceleași bănci occidentale care-l schimbă astăzi, cîteodată, din milă, turiștilor înfometați, la parități derizorii.

Tot atunci mulți oameni politici aveau cîte două facultăți, a doua făcută în Franța sau Germania, iar oameni ca Iorga făceau onoarea multor academii, nu ca alte produse de astăzi ale socialismului...

Am vrea să știm, cîte valori de talie mondială, recunoscute într-adevăr ca atare, a dat România în perioada dictaturii, și cîte în perioda interbelică ? Oare n-au fost aceiași români ? Ba da, dar pe atunci era încurajată valoarea, iar libera concurență asigura în mod necesar selecția corectă. Mica țară carpatică, pînă nu demult anonimă devenise un focar de cultură european. Oare n-am avut, exact în acea perioadă, pe Enescu, Brâncuși, Blaga, Eliade ? La acesta din urmă mă gîndeam mai mult, căci tocmai el mărturisea, cu puțin înainte de război, „nu știu dacă românii vor avea timpul necesar pentru a porni definitiv pe drumul afirmării totale", prevestind parcă înnăbușirea libertății noastre de către viforul de la răsărit.

Chiar mai devreme decît epoca lui tata-mare, ministrul învățămîntului era Spiru Haret, care ridicase învățămîntul la un nivel de exigență european ; probabil că individa respectivă preferă mediocritatea liceelor fără examene, atît de ineficiente încît în multe țări nu ni se mai recunoaște nici diploma de bacalaureat !!! Da, pe vremea aceea am avut un ministru exemplar, matematician celebru și om de o deosebită integritate morală. E drept că și mai tîrziu, pe vremea lui ceaușescu, a încercat parcă cineva să se instituie într-o copie palidă a omului de știință amintit mai sus. Dar după ce contribuise și la decăderea învățămîntului, și la consolidarea cultului personalității, credem că ar fi dat dovadă cel puțin de bun simț dacă nu s-ar fi prezentat în postură de martir, la televiziune, în primele zile ale Revoluției...

Lui tata-mare nu-i era frică să-și spună părerea în public în mod liber, se abona la revista „Furnica", „Moș Teacă", ridea copios de ipocrizie, mediocritate, putea, dacă muncea serios, să mănînce pe săturate miei de Paști și curcan de Crăciun. Putea să meargă el însuși la Istanbul să-și cumpere portocale și banane, și nimeni nu-l împiedica să vadă Parisul ori de cîte ori avea poftă. Este adevărat că mai asista la alegeri care nu erau lipsite de ceva caragialesc ; dar adevărata mascaradă în alegeri nu s-a manifestat din plin tocmai în socialism, unde am avut de a face CU UN SINGUR PARTID ȘI UN SINGUR CANDIDAT ?

Să ne înțelegem. România era pe atunci o țară liberă, a liberei concurențe și a muncii competente. Numai într-o astfel de societate creativitatea se poate manifesta din plin astfel că aceiași români, constrînși de socialism la statutul de sclavi, puteau deveni oameni de seamă, pentru că cei valoroși nu erau împiedicați în nici un fel de politica restrictivă și umilitoare a cadrelor. E drept că și pe atunci erau destule probleme, ca de altfel în orice societate, numai că într-una liberă acestea sînt dezbătute, analizate, se încearcă a fi rezolvate, și nu escamotate ca în socialism. Numai în societatea milenaristo-comunistă, lipsită de orice fel de asperități, lupii se pupă cu mieii, cu rezultatele cunoscute tuturor. Personaje sumbre, ale unei povești absurde...

Știm că mediocritatea este comodă, și din nenorocire socialismul a adus pe tapet, odată cu aceasta, o siguranță a vieții doar relativă, și mai ales o plafonare generală a tuturor valorilor. Orice societate este un sistem, în cadrul căruia partea reflectă întregul. Nenumăratele monumente de arhitectură de o valoare incontestabilă, artiști de faimă europeană, savanți de talia lui Paulescu, Țițeica sau Proca, erau rezultatul direct al vieții intelectuale din România acelor ani.

În schimb apatia și lipsa de interes, plafonarea omului nou propăvăduit de socialism, înghețarea oricărei inițiative care încerca să depășească banalul, se regăsesc din plin în uniformitatea sinistră a clădirilor de locuit, dezumanizante și grotești ca însăși sistemul care le-a dat naștere. Căci Modul de viață, cu toate componentele sale, își găsește semnificantul tocmai în calitatea mediului construit. Ori ceea ce a oferit socialismul oamenilor nu a fost decît sclavie și dictatură, adică blocurile stil cazarmă și clădirile megalomane.

Pe vremea lui tata-mare România era țară de IMIGRANȚI (se dăduse și o lege prin '35 care limita numărul acestora). Socialismul a transformat-o într-una de EMIGRANȚI, cerșind penibil mila ambasadelor străine, pentru că în propria lor țară, altădată atît de bogată, viața devenise un infern.

Dacă „tata-mare" ar fi fost un om valoros, poate că ar fi putut ajunge om de știință ; dacă i-ar fi plăcut să-și trăiască viața, probabil că s-ar fi dus să se distreze la nenumăratele teatre și reviste, sau, dacă era mai modest doar la birtul cu taraf din colț, unde se mîncau totuși fripturi pe cinste...

Dar cum nu era decît mediocru și comunist, mai tîrziu, într-un moment de sublimă iresponsabilitate, s-a făcut membru P.C.R. ...

SORIN ȘTEFAN

PÎNĂ la ORA 12

Țărănismul și proprietatea industrială

Simplul fapt că un om își schimbă locul de muncă din agricultură în industrie nu înseamnă că el și-a schimbat și conștiința. Structura sa sufletească, valorile morale s-au format în primii ani ai vieții, în mediul rural. El continuă să gîndească și să simtă ca un țăran, deși prestează o muncă industrială. Această ruptură dintre conștiință și existență este caracteristica principală a imensei majorități a oamenilor ce-și cîștigă cele necesare traiului prin îndeletniciri industriale.

Ridicarea minciunii statistice și a secretomaniei la rangul de politică de stat împiedică, în general, evaluarea corectă a oricărui fenomen în economia românească. Cu toate acestea, dacă acceptăm că în ultimele patru decenii populația ocupată pe ansamblul țării a sporit cu circa un sfert, iar populația ocupată în industrie de patru ori, rezultă că cel puțin 70 la sută din cei ce muncesc în prezent în industrie provin din agricultură.

Originea țărănească explică în mare măsură de ce muncitorimea industrială nu a reușit la noi să realizeze o conștiință colectivă de sine, de ce nu a avut forța suficientă de organizare și — cu toate încercările eroice făcute — nu a putut opune o rezistență suficientă dictaturii. Dictatura nu a făcut decît să exploateze în folosul său această dezorganizare muncitorească, să o conserve, iar nu să o creeze. Ea avea rădăcini mult mai adînci, în spiritualitatea angajaților industriali.

Partidul Național Țărănesc nu își poate propune — ca fenomen de masă — să transforme pe acești oameni din nou în țărani, chiar dacă unii dintre ei, în noile condiții, vor prefera și vor putea să se reîntoarcă la munca pămîntului. Dar trebuie să își propună restabilirea echilibrului dintre conștiința și existența angajaților industriali, căci fondul de bază al valorilor morale ale țărănimii nu intră în conflict cu activitatea industrială, ci numai cu organizarea monopolistă a acesteia, cu ruptura dintre muncă și proprietate.

Rolul conducător în stat al unui singur partid și capacitatea unui grup restrîns de persoane de a monopoliza puterea în acest partid au făcut ca, pînă acum, de fapt, proprietarul industriei să fie acest grup restrîns. De aici a izvorît lipsa de democrație în luarea deciziilor, ceea ce a condus atît la o structură neraţională a industriei, cît și la înstrăinarea lucrătorului industrial de propria sa activitate. Așa-numitele organe de conducere colectivă înființate de oligarhie nu au putut să constituie o conducere reală datorită dreptului exclusiv de decizie al conducerii statului și lipsei de respect pentru interesele angajaților.

Refacerea legăturii normale dintre muncitori și munca sa, dintre interesele personale și cele obștești, singura în măsură să asigure evoluția sănătoasă a industriei românești, presupune restabilirea dreptului de proprietate al celor ce muncesc asupra propriilor mijloace de muncă. Dezetatizarea industriei, împroprietărirea fără răscumpărare a celor ce efectiv utilizează fondurile de producție în industrie — ca și în alte activități neagricole — merită să fie un obiectiv programatic al P.N.T., căci este în concordanță cu toate celelalte puncte din program, în primul rînd cu împroprietărirea țăranilor. Țărănismul nu a apărat niciodată interesele țărănimii prin lupta împotriva celorlalte pături sociale, ci prin armonizarea intereselor tuturor, apărînd deci interesele întregii țări.

Ținînd seama de caracterul interdependent al activităților în industrie, separarea proprietății trebuie să mențină încă de la început asocierea producătorilor. Dacă în agricultură este posibil ca prin reîmproprietărire țăranii să se desprindă din asocierea productivă în care au fost introduși prin cooperativizarea forțată, urmînd ca — după aceea — să decidă singuri dacă și în ce forme să se asocieze, în industrie separarea productivă inițială este exclusă de caracterul integrat al activității.

Experiența mondială arată drept soluție viabilă în acest caz societățile pe acțiuni. Trecerea întreprinderilor în proprietatea angajaților se poate face prin emiterea de acțiuni în limita valorică a patrimoniului existent, acțiuni distribuite gratuit și echitabil între angajați. Veniturile angajaților s-ar compune, alături de salarii, și din profitul adus de acțiuni. Salariile ar cointeresa pe fiecare să presteze o muncă de calitate, iar acțiunile ar cointeresa în buna funcționare a întregii întreprinderi.

Împroprietărirea angajaților industriali și din alte activități neagricole, pentru a fi echitabilă, ar putea fi dimensionată valoric la echivalența cu pămîntul restituit țăranilor, indiferent de locul unde lucrează.

Împroprietărirea s-ar cuveni să țină seama de cel puțin două restricții : a) bogățiile subsolului, apele, porturile și aeroporturile, centralele energetice, ca și alte bunuri de interes strategic se impune să rămînă în proprietatea statului, pentru a garanta viitorul, echilibrul și apărarea țării ; b) între întreprinderi există mari diferențe în ceea ce privește dotarea cu fonduri ce revine în medie la un angajat. Pe cît posibil, acțiunile primite de către fiecare persoană este preferabil să fie emise de întreprinderea în care lucrează, dar este inevitabil ca unele acțiuni să le primească personalul din alte întreprinderi sau să fie liber comercializate pe piață.

Pe această cale întreprinderile cu înzestrare a muncii scăzută ar trece exclusiv în sfera inițiativei individuale, iar întreprinderile cu un grad ridicat de înzestrare tehnică a muncii ar deveni societăți mixte, cel puțin la început, cu proprietate particulară și de stat asupra acțiunilor. Acestea din urmă întreprinderi necesită în special o afluență masivă de progres tehnic ce poate fi asigurat cu ajutorul pentru a fi rentabilizat, ceea unei politici susținute de încurajare din partea statului.

Angajații fiecărei întreprinderi, angajații și statul în cazul întreprinderilor mixte și statul în cazul întreprinderilor de interes strategic își pot asigura și trebuie să își asigure pachetul de acțiuni de control.

Libera comercializare a acțiunilor la bursă ar transforma decizia de acumulare dintr-un monopol al statului într-o decizie liberă, democratică a fiecărei persoane, ghidată exclusiv după criterii de eficiență. În toate cazurile statul va dispune de posibilitatea influențării evoluțiilor viitoare prin politica de credit, renunțînd definitiv la intervențiile de tip administrativ. Prin vinderea acțiunilor ce le dețin, unele persoane pot obține fondurile necesare deschiderii de mici ateliere, magazine etc., de care se simte atît de mult lipsa în economia noastră. În acest mod muncitorii industriali ar putea concura cu succes în industria mică pe cei ce dispun de fonduri obținute prin specularea mizeriei din perioada dictaturii. Viteza de adaptare a producției la nevoile reale ale pieței ar spori sbustanțial.

MIRCEA CIUMARA

Domnul *ION VARLAAM*, unul din fruntașii luptei anticomuniste, a înaintat Procuraturii Generale, la data de 5.02.1990, o cerere de inculpare a domnului *SILVIU BRUCAN*, membru în Biroul Consiliului Frontului de Salvare Națională, pentru crimă împotriva umanității, crimă de genocid și crimă de înaltă trădare.

Cererea a fost înregistrată la Procuratura Generală sub numărul 7563/1990 și va fi publicată în ziarul de mîine.

ÎN ATENȚIA CELOR INTERESAȚI :
Ziarul „DREPTATEA" angajează prin concurs stenodactilografe.

Primim, direct la redacție, anunțuri de mică și mare publicitate. Anunțurile privind eroii căzuți în Revoluție se vor publica GRATUIT !

Sinucidere

Fostul colonel, locțiitor al șefului inspectoratului general al miliției, Petre Moraru, unul din principalii acuzați pentru complicitate la infracțiunea de genocid, în perioada evenimentelor din luna decembrie de la Timișoara, capturat și reținut aici de către revoluționari și armată, și-a pus capăt zilelor, spînzurîndu-se în penitenciarul din Timișoara. El urma să compară, în următoarele zile, în fața tribunalului militar de la Timișoara, alături de alți participanți la reprimarea singeroasă a manifestațiilor pașnice din orașul martir Timișoara, ca și pentru activitatea de profanare de cadavre, sustrase ilegal de la morga spitalului județean din Timișoara și arse la crematoriul din București.

DE PESTE HOTARE

MOSCOVA : După trei zile de dezbateri aprinse, care s-au încheiat aseară tîrziu, Comitetul Central al P.C.U.S. a acceptat în cele dinurmă să deschidă calea multipartitismului și a propus evoluția U.R.S.S. spre un sistem prezidențial, șeful statului urmînd a fi ales prin vot universal. Plenara a adoptat o rezoluție în care condamnă hotărîrea comuniștilor din Lituania de a se separa de P.C.U.S.

SOFIA. Uniunea Populară Agrariană Bulgară (UPAB) va participa numai la un guvern de coaliție națională. Această hotărîre a fost adoptată la reuniunea conducerii UPAB și a grupului parlamentar a acestei formațiuni politice. Astfel, Uniunea Populară Agrariană Bulgară refuză de fapt să participe în noul guvern, asupra căruia premierul desemnat Andrei Lukanov, desfășoară în prezent consultări.

Intr-o declarație făcută miercuri, secretarul UPAB, Anghel Dimitrov, și-a exprimat regretul că nu s-a ajuns la un consens privind formarea unui guvern de coaliție națională. În acest context, agrarienii bulgari propun dizolvarea Adunării Populare (Parlamentul) imediat după ce vor fi aprobate proiectele de lege referitoare la organizarea de alegeri libere și cu privire la partidele politice. Anghel Dimitrov a menționat că alegerile ar putea fi organizate la începutul lunii mai.

PRAGA. — Probleme legate de viitorul Europei și rolul ce revine Cehoslovaciei și S.U.A. în evoluția procesului de colaborare și securitate pe continent s-au aflat în centrul convorbirilor de la Praga, prilejuite de primirea de către președintele Vaclav Havel a secretarului de stat al S.U.A., James Baker, aflat într-o vizită oficială de o zi în capitala cehoslovacă.

Astăzi, secretarul de stat american urmează să aibă convorbiri cu ministrul cehoslovac de externe, Jiri Dienstbier. Tot astăzi, J. Baker va pleca spre Moscova.

BAKU. Cea de-a treia săptămînă de stare excepțională în capitala Azerbaidjanului — Baku — nu aduce nici o bucurie locuitorilor — menționează, într-un reportaj, agenția T.A.S.S. Zilnic, oamenii se îndreaptă spre locurile de muncă, dar nu toți vin să muncească. În multe locuri continuă greva. Potrivit statisticilor republicane, la 6 februarie, din cele 255 de întreprinderi din Baku funcționau doar 169, realizînd 55,4 la sută din producția planificată. Pierderile de producție înregistrate de la data de 18 ianuarie depășesc valoarea de 180 000 000 ruble.

Cei mai mulți — menționează corespondentul T.A.S.S. — sînt indignați de prezența trupelor în capitala țării, trupele sovietice constituind principala temă a discuțiilor din Baku.

Pe fundalul acestor nemulțumiri, se pot constata totuși și semne de normalizare a situației. Transportul în comun funcționează cu rare inadvertențe. Magazinele sînt deschise, lucrează întreprinderile industriei alimentare, funcționează școlile și instituțiile de învățămînt superior. Pe aroportul din Baku aterizează avioane aducînd familii de refugiați.

Și totuși, situația rămîne complexă. Populația continuă să se afle într-o stare de nesiguranță. Dacă ziua este liniște, tăcerea nopții este ruptă adesea de focuri de armă.

LONDRA. Marea Britanie s-a pronunțat pentru prima oară în mod clar în favoarea reunificării Germaniei, atrăgînd, totodată, atenția că acest act trebuie realizat fără grabă. Premierul Margaret Thatcher a declarat în Camera Comunelor că reunificarea este inevitabilă, adăugind că va fi nevoie de o „lungă perioadă de tranziție" pentru a fi pe deplin realizată. Agenția France Presse relevă că poziția premierului britanic reprezintă o schimbare radicală de atitudine. În urmă cu două săptămîni ea declarase ziarului „Wall Street Journal" că reunificarea germană nu trebuie să se realizeze decît după încheierea reformelor economice și politice din Europa răsăriteană.

DUBLIN. — Secretarul de stat al S.U.A., James Baker, a declarat că este de acord cu organizarea în acest an a unei întîlniri la nivel înalt a celor 35 de state participante la procesul O.S.C.E. și care ar putea să aibă loc în octombrie sau noiembrie, probabil la Paris, a arătat ministrul francez al afacerilor externe, Roland Dumas. După întrevederea care a avut loc în capitala irlandeză între cei doi miniștri de externe, Roland Dumas a arătat că a fost abordată, de asemenea, problema reunificării Germaniei, precum și alte probleme internaționale.

În legătură cu întrunirea C.S.C.E., autoritățile americane au condiționat organizarea ei de semnarea unui acord în problemele dezarmării convenționale care se desfășoară în prezent la Viena.

ROMA. — Președintele ales al Braziliei, Fernando Collor de Mello, aflat în vizită la Roma, a avut convorbiri cu președintele Republicii Italiene, Francesco Cossiga, în centrul discuțiilor aflîndu-se stadiul relațiilor bilaterale și datoria externă braziliană, care se ridică la 115 000 milioane dolari.

PARIS. — Ministrul francez al afacerilor externe, Roland Dumas, a atras atenția, într-un mod voalat, Statelor Unite asupra oricărei tentative de a se reinstitui metoda abordării de la bloc la bloc în cadrul negocierilor de dezarmare, metodă care ar fi în contradicție cu „evoluția istorică" aflată în curs în Europa, transmite agenția France Presse.

MOSCOVA. La finele lunii februarie, între Uniunea Sovietică și Coreea de Sud va avea loc un schimb de misiuni diplomatice. Potrivit unui acord anterior, reprezentanțele comerciale ale celor două țări vor primi și funcții consulare — menționează T.A.S.S. Se precizează totuși că nu este vorba de stabilirea unor relații diplomatice sau de relații consulare depline între Moscova și Seul. În esență însă și nu formal acestea vor fi misiuni diplomatice, în fruntea cărora se vor afla înalți reprezentanți din ministerele de externe din cele două state.

STRASBOURG. — Miniștrii afacerilor externe din cele 23 de state membre ale Consiliului Europei, precum și cei ai U.R.S.S., Poloniei, Ungariei și Cehoslovaciei, țări care beneficiază de statut special pe lîngă această organizație, vor participa la o reuniune la Lisabona, în ziua de 17 martie.

După cum informează agenția D.P.A., reuniunea este consacrată examinării perspectivelor creării unei Europe noi.

VIENA. — Cea de-a 11-a sesiune a Comitetului pentru prevenirea și lupta împotriva criminalității, ale cărei lucrări s-au deschis la Viena, este consacrată creșterii rolului O.N.U. în asigurarea legalității în activitatea organelor de justiție și a instituțiilor pentru apărarea ordinii, precum și respectării drepturilor fundamentale ale omului. Din acest organ consultativ, care funcționează în cadrul Consiliului Economic și Social al O.N.U. (ECOSOC), fac parte 27 de experți. Principala sarcină a sesiunii o constituie pregătirea celui de-al 8-lea Congres al O.N.U. pentru prevenirea criminalității, programat la Havana, în august-septembrie a.c.

BELGRAD. — Folosirea tehnologiei prin satelit pentru protejarea și redresarea rapidă a situației preocupante din Marea Adriatică va constitui tema unui seminar italo-iugoslav, care se va desfășura, săptămîna viitoare, în localitatea Rieka (R.S.F.I.) — informează agenția Taniug. La reuniune sînt așteptați să participe și alți reprezentanți ai țărilor riverane sau direct interesate în această problemă.

VARȘOVIA. — Agenția P.A.P. anunță că primul ministru al Poloniei, Tadeusz Mazowiecki, va întreprinde o vizită oficială în Marea Britanie în perioada 12—14 februarie, la invitația primului ministru al acestei țări, doamna Margaret Thatcher.

PARIS. La chemarea sindicatelor, ziariștii de la o serie de posturi de radio și televiziune din Franța au început, miercuri, o grevă care ar putea să dureze 48 de ore, informează agenția France Presse.

Acțiunea grevistă a fost declanșată ca urmare a eșuării negocierilor privind majorarea salariilor personalului redacțional și tehnic.

TOKIO. — Japonia a lansat de la Centrul spațial de la Tanegashima o rachetă de tipul „H-1" cu trei sateliți artificiali pentru cercetare și observare. Lansarea a avut loc la ora 1,33 GMT de la centrul spațial situat în Insula Kyushu, la sud de Tokio — a anunțat Oficiul pentru dezvoltare spațială.
Pîrvulescu culese Dreptatea

BONN. Sub deviza „R.F. Germania fără armată", coaliția denumită Uniunea pentru apărarea socială, formată din aproximativ 20 de organizații care militează pentru pace, a declanșat o campanie al cărei obiectiv îl constituie inițierea unui dialog asupra acestei propuneri în cadrul opiniei publice vest-germane — informează agenția A.D.N. În cadrul acestui dialog ar urma să fie examinate diversele aspecte legate de retragerea tuturor forțelor armate străine de pe teritoriul R.F.G., desființarea Bundeswehrului (armata vest-germană), precum și reconversiunea industriei de armament din R.F.G. — relevă sursa citată.

VARȘOVIA. În orașul polonez Wroclaw a început să funcționeze primul post de televiziune particular din răsăritul Europei. Echipamentul, calificat ca modest, a fost procurat cu forțe proprii de opt entuziaști locali — relatează agenția Reuter. Investițiile totale s-au ridicat la 150 milioane zloți (circa 15 800 dolari).

PARIS. — Primul ministru al Franței, Michel Rocard, a inaugurat marți o dezbatere în cadrul UNESCO consacrată libertății și responsabilității gazetarilor, informează agenția E.F.E.

La dezbatere, care va dura două zile, participă ziariști din țări europene. Dezbaterea a fost organizată de Centrul francez de perfecționare a ziariștilor.

NEW DELHI. — În orașul indian Bombay au început lucrările Congresului internațional consacrat bolilor de inimă și coronariene, la care sînt prezenți peste 200 de specialiști din numeroase țări.

BRUXELLES. — Țările membre ale N.A.T.O. vor prezenta, joi, la Viena noi propuneri privind reducerea aviației de război cît mai apropiat de cea a Tratatului de la Varșovia, informează agenția France Presse, citind surse diplomatice ale Alianței atlantice.

CHAMONIX. Circulația rutieră prin tunelul de sub Mont Blanc, care leagă Franța și Italia, este paralizată din cauza grevei vameșilor italieni, informează agenția E.F.E.

De ambele părți ale tunelului se află șiruri de cîte circa 2 000 de camioane care staționează.

Știrile au fost furnizate de
ROMPRES

„Noi nu ne vindem țara!"

Ați auzit de Ion Țiriac ? Dacă ați auzit atunci faceți bine și lăsați-ne în pace ! Nu mai veniți pe-aici cu tot felul de oameni de afaceri, să cumpere Casa Republicii construită de popor cu sudoare și sînge și să o transportați în America să se mîndrească tot capitaliștii cu ea. N-avem nevoie de ajutorul dvs. pentru a obține gratis de la R.F.G. timp de două luni energie electrică. Să și-o păstreze pentru ei. Să se încălzească și să se lumineze. Marea Uniune Sovietică, prietena noastră de nădejde va vinde României în cadrul relațiilor noastre comerciale reciproc avantajoase din C.A.E.R. gaze, minereuri și energie electrică, iar noi îi vom vinde cereale. (după bine-cunoscuta zicală : „Noi le dăm grîu, ei ne iau porumbul !"). Am auzit că vreți să înființați un post de televiziune particular. RUȘINE ! Vreți să ne vindeți patronilor ! Dar eroica noastră clasă muncitoare nu se va lăsa înșelată ! N-aveți decît să cîștigați 1 000 000 $ la turneul de la Stuttgart, noi n-avem nevoie de dolarii dvs. Și dacă avem nevoie, în nici un caz nu o vom recunoaște !

Nu ne vindem țara! Ați auzit, d-le Eugen Ionescu ? Așa că n-avem nevoie de piesele dvs. de teatru cu conținut decadent, bunghez ! Revoluția noastră a creat toate condițiile, avem tot ce este necesar pentru o artă nouă, sănătoasă, revoluționară. Nu vrem să ne mai ploconim în fața artei occidentale ! Avem înalte idealuri umaniste ; trebuie să învățăm să scriem, să citim și să socotim. Dacă aveți nevoie să vă faceți reclamă, duceți-vă în altă parte !

Noi nu ne vindem țara ! Ați auzit domnilor Gheorghe Zamfir, Sergiu Celibidache $ Comp. care vreți să dați concerte de binefacere și banii sînt strînși să-i dăruiți României ? Știm noi ce fel de manevre sînt acestea. Vreți să vă cîștigați popularitate și să candidați în alegeri, să veniți să ne conduceți în folosul cercurilor imperialiste de peste hotare, care vă susțin !

Și să înceteze provocările celor din familia Titulescu care vor să înmorminteze în pămîntul sfînt al patriei osemintele fostului ministru de externe ! N-avem nevoie de oasele unui fost ministru de externe dintr-un guvern burghezo-moșieresc care în 1933 a tras în muncitorii comuniști de la Grivița, comuniști care cereau printre altele cedarea Basarabiei către U.R.S.S. Ce dacă Nicolae Titulescu a luptat împotriva fascismului și a fost unul din întemeietorii Ligii Națiunilor ? Știm noi că a stat tot timpul în străinătate și nici măcar nu a avut curajul să vină să moară în România unde îl așteptau legionarii ! Culmea ar fi acum ca și familia lui George Enescu să vrea să-l înmormînteze la Tescani ! Asta după ce compozitorul a fugit ca un laș din țară de frica comuniștilor și a aruncat apoi cu noroi în măreţele înfăptuiri socialiste din R.P.R.

Noi nu ne vindem țara ! Ați auzit, domnule Belodedici ? Dacă ați auzit, atunci ce urmăriți cînd declarați că veți juca în echipa națională a României ? Vreți să le luați locul lui Iovan, Bumbescu sau Rotariu ? Vreți să sădiți vrajba în rîndul admirabililor noștri jucători ? De ce ați plecat d-le Belodedici din țară lăsînd clubul Steaua la anangahie la discreția fiului fostului dictator, v.c. ? Pentru bani, nu-i așa ? Acum cînd ne-am calificat fără dvs. veniți să vă însușiți meritul de a cîștiga Cupa Mondială cu echipa României pentru a candida apoi la funcția de PREȘEDINTE al țării ?

De ce ați plecat domnilor, dvs. și alții 500 000 de români ? De ce nu ați rămas cu noi, să mîncați 200 de grame de salam pe lună, așa cum au făcut d-nii Iliescu, Roman, Brucan și atîția alți membri ai guvernului nostru revoluționar ? Ce dacă vă aresta securitatea și vă lua tot din casă ? Ce dacă vă dădeau afară din slujba ? Ce dacă din ingineri, profesori, doctori ajungeați salahori, gunoieri sau portari ? De ce nu rămîneți acolo unde ați plecat și vă întoarceți cu idei subversive să amăgiți oameni de bună-credință, activiști, milițieni și securiști care la rîndul lor amăgesc alți oameni, care la rîndul lor amăgesc alți... ? Vă cerem să nu mai trimiteți pachete cu alimente și îmbrăcăminte, pentru ca partidele politice așa-zis istorice să nu mai poată împărți țiganilor (în scopuri electorale) Kent, ciocolată și blugi !

NOI NU NE VINDEM ȚARA NICI MĂCAR GRATIS, AȘA SĂ ȘTIȚI !

Așa să știi d-le Coposu, care ți-ai permis să stai 17 ani în pușcărie fără să muncești, în timp ce noi construiam socialismul ! Ai primit pachete la vorbitor, în timp ce noi răbdam de foame. Te-ai odihnit atîția ani în închisorile comuniste, cu regim de Casă de odihnă sindicală !, ca să vii acum să ne destabilizezi.

Și dvs. d-lor de la Europa liberă ce mai vreți ? Ne-ați mințit timp de 45 de ani și vreți să ne mințiți în continuare ! ? Dacă vreți să spuneți adevărul veniți la Televiziunea Română Liberă !

Noi nu ne vindem tara, d-lor intelectuali și studenți ! Așa că dacă vreți burse în străinătate, la specializare pe dolari munciți de noi, plecați acolo și lăsați-ne să ne conducem singuri ! Am făcut-o 50 de ani pînă acum și n-avem nevoie să ne-nvețe nimeni !

România a ales, socialism, pace, progres !

P.S. Tocmai pe dumneata era să te uit, d-le Mihai I de Hohenzolern ! Să nu cumva să ai nerușinarea să vii în România să amăgești poporul român ! Ce dacă dumneata și nu P.C.R. ai condus insurecția împotriva nemților de la 23 august, ai scurtat războiul cu 200 de zile și ești decorat în semn de recunoaștere a meritelor tale deosebite cu cele mai înalte ordine ale marilor puteri aliate ? ! Ce dacă Vișinschi ți-a trîntit cu pumnul în masă ? Și d-l Brucan are acest obicei fără ca oamenii să se supere ! și glorioasa Armată Roșie te-a alungat din țară ? ! Ai meritat toate acestea pentru că ai fost împotriva partidului comunist care a fost și este timp de 68 de ani împotriva poporului român !

AȘA CĂ SÎNTEM CHIT !

UN REVOLTAT VIZIONAR

★

Vizită

Timp de trei zile, Vicariatul bisericii ortodoxe sîrbe din Timișoara a avut ca oaspete pe înalt prea sfințitul episcop Sava de Sumadia din R.S.F. Iugoslavia. În timpul vizitei, oaspetele a depus la catedrala metropolitană din Timișoara coroane și jerbe de flori în memoria martirilor revoluției din decembrie 1989. La ceremonie a fost de față și mitropolitul Nicolae al Banatului și Caransebeșului.

CITIȚI ȘI RĂSPÎNDIȚI ZIARUL DREPTATEA

Ce nu-i place domnului Brucan

Domnul Brucan ne face o mare favoare și anume : domnia-sa ne promite că în polemica ce a avut-o cu domnul Octavian Paler în coloanele ziarului „România Liberă", răspunsul său din numărul din 2 februarie va fi ultimul. Lucru pe care noi îl sperăm din toată inima, căci avalanșa de declarații, de apariții televizate și de interviuri împărțite cu generozitate străinătății, ne-a sufocat pe toți.

Am observat deja că domnia-sa evită mass-media românească deoarece aici la noi cel este un neînțeles. Numai intelectualii de la „The Independent" sînt capabili să-l înțeleagă căci românii, popor care numără 23 de milioane de proști, după cum afirmă chiar domnia-sa, nu pot pricepe nici o iotă din profunda lui gîndire.

Știam de multă vreme că domnului Brucan nu-i place cultura românească. Ne amintim că domnia-sa, cîndva tovarășul Brucan, redactor-șef adjunct al „Scînteii", a azvîrlit cu noroi, prin interpuși firește, în mari oameni de cultură ca Arghezi ori Blaga. Am descoperit acum că nu-i place nici poporul pe care vrea însă să-l conducă promițîndu-i, în schimbul voturilor, puțin confort, căldură și medicamente. Atît.

Nici partidele istorice nu-i plac, cu toate că aceste partide au făurit România mare și modernă. Tot ca redactor-șef adjunct al „Scînteii", în 1947, dl. Brucan cerea condamnarea la moarte a liderilor acestor partide. Iuliu Maniu și Ion Mihalache au murit ca niște martiri ai neamului în timp ce domnul, fost tovarăș, Brucan își continua activitatea comunistă ca ambasador la Washington și la O.N.U...

Dar fostul tovarăș Brucan ne mai rezervă și alte surprize. În „România Liberă" din 2 februarie, exilatul din Dămăroaia acuză Partidul Național-Țărănesc creștin și democrat și Partidul Național-Liberal că au organizat „grupe de șoc trimise în mod sistematic să demonstreze" în fața F.S.N. Trebuie să-i atragem atenția domniei-sale că partidele istorice, ca adevărate partide democratice ce sînt, nu au avut, nu au și nu vor avea niciodată grupe de șoc. Grupele de șoc, structurile paramilitare sînt caracteristice partidelor de tip fascist și organizațiilor teroriste. Nu partidul nostru, ci p.c.r. a avut trupe de comando dotate cu cele mai sofisticate mijloace.

Trupe de bătăuși nu au și nu vor avea niciodată partidele democratice. Bîta, amenințarea, instigarea la ură și actele de violență nu sînt armele noastre. Ele sînt armele comuniștilor, cu ele și-au făcut lege în țara aceasta timp de 45 de ani. Noi sîntem un partid creștin, și morala Evangheliei este morala iubirii, a înțelegerii, a toleranței și a frăției. Noi sîntem un partid democrat și vrem ca toți oamenii acestei țări să beneficieze de prosperitate, și nu de puțin confort — cum vrea domnul Brucan —, să beneficieze de cultură, libertate, echitate și dreptate socială. Noi vrem aceste lucruri pentru toți cei 23 de milioane de români.

Chiar dacă acest lucru nu vă place, domnule Brucan...

LIBRA

Vulpi polare și nedumeriri

Intr-o emisiune, la televizor, ne-a fost prezentată o doamnă cu haină lungă și căciulă pe cap, ambele de blană (deh, sezon rece, nu ?) întrebîndu-se și întrebîndu-ne de unde au apărut atîtea partide, unde au fost și ce au făcut pînă acum ?

In ce ne privește, noi vă iertăm ignoranța stimată doamnă fiindcă regimul comunist v-a condamnat la această ignoranță. Ființăm din 1926 prin fuziunea Partidului Național Român condus de Iuliu Maniu (partid care datează din 1869 pe baza programului elaborat în 3—15 mai 1848 pe Cîmpia Libertății din Blaj) și Partidului Țărănesc condus de Ion Mihalache (înființat la rîndul lui în 1918).

Revendicați de istorie, nu ne este rușine cu trecutul nostru. Conducătorii ne-au murit în închisori comuniste. Prinosul P.N.T. pentru emanciparea țării depășește o sută de mii de oameni condamnați. Peste un milion de ani de temniță grea ! Președintele nostru, Dl. Corneliu Coposu a suferit ca deținut politic pentru binele acestui neam.

Nu am ocupat posturi de conducere sub comuniști, nu am purtat trena familiei domnitoare și nu am însoțit-o la partide de vînătoare și nu ne-am declarat dizidenți cînd nu ne-au mai invitat la masă.

Dacă mai doriți, despre noi — P.N.Ț., c.d. — să aflați și alte lucruri, nu vă sfiiți : întrebați și noi vă răspundem cu plăcere.

ION MARINESCU

Nota redacției :

Răspunsul este valabil și pentru Dl. Enăchescu care a vorbit duminică seara în numele unei grupări ecologiste.

În ce-l privește, facem și precizarea că atunci cînd pretinzi să contribui la slujirea ȚĂRII, trebuie să-i cunoști **măcar puțin istoria !**

MONDOREFLECTOR

Presa internațională, scrisă și vorbită, menține în atenție evenimentele și situația din țara noastră.

Astfel, decretul publicat marți cu privire la întreprinderile particulare se recomandă singur în fața observatorilor politici străini prin strictețea limitărilor impuse liberei inițiative, oglindă fidelă, cum apreciază presa străină, a limitelor democrației în concepția și politica FSN. „Decretul, remarcă corespondentul BBC la București, reflectă puternica moștenire marxistă a liderilor FSN". „Decretul în cauză amintește de suratul său privind domeniul agriculturii, apărut cu cîteva zile mai înainte și care limitează la rîndul său, la suprafețe modeste loturile țărănești. Se păstrează în schimb neatinse structurile existente în agricultură ca urmare a colectivizării forțate și a exproprierii țăranilor de către regimul comunist. Cu toate acestea, propaganda FSN nu pregetă să agite pretinsa amenințare din partea capitalului străin și acuză partidele istorice că vor să vîndă țara acestora. Noi credem că altfel sînt temerile poporului român și vom cita în acest sens ziarul american BALTIMORE SUN, care scria zilele trecute : „Poporul este înspăimîntat în continuare de supravegherea poliției secrete. Liderii acționează ca și cum numai Ceaușescu ar fi fost vinovat. Această atitudine, remarcă ziarul american, este supărătoare pentru românii care au convingerea că vinovăția revine comuniștilor".

Reflexii similare dar într-o viziune mult mai amplă face și cotidianul vest-german DIE WELT. Subliniind permanența structurilor totalitare remarcate de Doina Cornea și lipsa de mijloace dar și de experiență politică a partidelor de opoziție, ziarul constată că populația României nu înțelege în cea mai mare parte alternanța dintre guvern și opoziție practicată de democrațiile occidentale. „După emoțiile și patosul Revoluției, populația, care s-a revoltat împotriva dictaturii paralizante și absurde a lui Ceaușescu, se întoarce la o viață cotidiană deprimantă. Dacă partidele nu reușesc să creeze la timp structuri politice solide și să capteze cel puțin în parte emoțiile, România e amenințată de mari primejdii", conchide DIE WELT.

OBSERVATOR

COLECTIVUL DE REDACȚIE — DIRECTOR : PAUL LĂZĂRESCU, Teodor Nor (secretar de redacție), Ilie Costache, Gh. Gavrilă Copil, Lucia Ștefan, Sorin Ștefan, Ion Untaru, Mircea Spătaru, Dan Coste, Simion Dumitrache, Aura Alexe, Odette Hanganu, Marin Bălașa, Lucia Lucreția Nego escu, Mădălina Mincu și foto-reporterii Peter Gheorghe și Florin Negulescu. Tiparul : Combinatul poligrafic București